Ἡ ζωή καί ἡ ἐπιβίωση

Τήν Κυριακή τῆς Τυρινῆς, μιά μέρα πρίν τήν Καθαρή Δευτέρα τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τιμᾶ καί θυμᾶται τόν πρῶτο ἀνθρώπινο θρῆνο.

«Ἐκάθισεν Ἀδάμ τότε καί ἔκλαυσε ἀπέναντι τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου».

Τό πρῶτο ἀνθρώπινο κλάμα μπροστά στόν κλεισμένο Παράδεισο, στή χαμένη ἀθωότητα, στήν προδομένη θεϊκή οἰκειότητα.

Ὅλη ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνθρώπου στή θεία ἀγάπη σωριάστηκε μέ τήν ἀπόρριψη τῆς θείας ἐντολῆς γιά τόν ἀπαγορευμένο καρπό. Ὕστερα αὐτός ξέπεσε ἀπό κύριος καί προστάτης τοῦ Παραδείσου σέ κάτοικο καί ἐργάτη ἀφιλόξενης γῆς, ἀπέναντι στήν κλεισμένη ὁδό τοῦ Παραδείσου.

Στούς ὤμους τους οἱ δυό πρῶτοι, διωγμένοι ἀπό τόν Παράδεισο, ἄνθρωποι φοροῦν χιτῶνες δερμάτινους πού ἑτοίμασε ὁ Θεός καί τούς ἔντυσε. Νά προστατεύονται καί νά θυμοῦνται. Φόρεσαν πάνω τους τή νεκρότητα τοῦ ζώου. Προτίμησαν μόνοι τους τό ψέμα ἀπό τή θεία ἐντολή. Ἐπέλεξαν τήν ὑποδούλωση στίς αἰσθήσεις. Ὑπέκυψαν στό δέλεαρ τῆς ἄμεσης θεοποίησης.

Ὕστερα ἔχασαν τήν ἀληθινή ζωή καί ξέπεσαν στή σκληρή ἐπιβίωση.

* * *

Τήν Κυριακή τῆς Τυρινῆς, μιά μέρα πρίν τήν Καθαρή Δευτέρα τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τιμᾶ καί θυμᾶται τόν πρῶτο ἀνθρώπινο θρῆνο.

Ἐπίγνωση καί μετάνοια θέλει νά μᾶς ἐμπνεύσει. Νά μᾶς ὁδηγήσει στήν παραδοχή καί στήν ἄρνηση τῆς ἀπληστίας μας, στήν ἐπιλογή τῆς νηστείας, τῆς ἐλεύθερης στέρησης καί τῆς θυσίας.

Μποροῦμε οἱ ἄνθρωποι οἱ σημερινοί ν' ἀκοῦμε καί νά καταλάβουμε αὐτά τά λόγια; Ἐμεῖς, ξεπουλήσαμε τά πάντα. Πιστέψαμε ὅλα τά ψέματα καί δεχτήκαμε κάθε ἀντίθετη προϋπόθεση. Γυμνοί, δίχως διάσημα πού πρέπουν στόν ἄνθρωπο, ριχτήκαμε στήν εὔκολη ἐπιβίωση. Κι ἀκόμη, γιά νά ξεχάσουμε τήν πνευματική μας φτώχεια, δανειστήκαμε καί γεμίσαμε τά χέρια καί τήν ψυχή μας μέ πράγματα πού βρίσκουμε πάντα πολλά στούς δρόμους τῆς γῆς μας.

Ὑπάρχουνε σήμερα ἄνθρωποι ἱκανοί νά καταλάβουν τί παραδώσαμε καί προδώσαμε;

* * *

Κυριακή τῆς Τυρινῆς.
Φεβρουάριος 2012.

Ἴσως σήμερα, μετά ἀπό χρόνια, νά ὑπάρχουνε πιό πολλοί, μικροί καί μεγάλοι, ἄνθρωποι ἱκανοί γιά νά κλάψουν, ὅπως ὁ Ἀδάμ, μπροστά στή χαμένη ἐθνική καί προσωπική μας ἀξιοπρέπεια, στήν προδομένη πνευματική μας διάσταση.

Ἴσως σήμερα ὑπάρχουν πιό πολλοί ἄξιοι νά ἐπιλέξουν τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στό χαμένο Παράδεισο τοῦ θείου θελήματος, στή στοργή καί στήν προστασία τῆς θείας ἀγάπης.

Ἴσως σήμερα μέ μετάνοια, μέ ἀγώνα καί ἱδρώτα καί δάκρυα γίνουμε πιό πολύ ἱκανοί καί ἄξιοι νά περάσουμε ἀπό τή δουλεία τῆς φτηνῆς ἐπιβίωσης στήν ἐλευθερία τῆς ἀληθινῆς ζωῆς.

ΑΓΙΑ ΑΓΑΘΗ

Ἀληθινά εὐτυχισμένη!

Γύρω στό 250 μ.Χ. ζοῦσε στήν Κατάνη τῆς Σικελίας μιά νεαρή χριστιανή μέ τό ὄνομα Ἀγάθη. Ἡ Ἀγάθη καταγόταν ἀπό ἀριστοκρατική καί πλούσια οἰκογένεια. Ἦταν μοναχοκόρη κι ἐπειδή οἱ γονεῖς της πέθαναν νωρίς ἡ ἴδια βρέθηκε μοναδική κληρονόμος μιᾶς τεράστιας περιουσίας. Παρόλο ὅμως πού διέθετε τόσα πολλά χρήματα καί σπάνια ὀμορφιά, ἡ Ἀγάθη δέν εἶχε ὑψηλή ἰδέα γιά τόν ἑαυτό της. Ζοῦσε ἁπλά καί ταπεινά καί μέ πολλή ἀγάπη φρόντιζε τούς φτωχούς δίνοντας ἁπλόχερα ἐλεημοσύνη σέ ὅσους εἶχαν ἀνάγκη.

Σέ ἡλικία 15 μόλις ἐτῶν ἡ Ἀγάθη ἀντιμετώπισε ἕνα μεγάλο πειρασμό. Ὁ ἔπαρχος τῆς Σικελίας Κυντιανός, σκληρός εἰδωλολάτρης καί φοβερός πλεονέκτης, θαμπωμένος ἀπό τήν ὀμορφιά καί τά πλούτη τῆς νεαρῆς κόρης, τήν κάλεσε γιά νά τῆς προτείνει νά γίνει γυναίκα του. Ἡ Ἀγάθη ὅμως ἀρνήθηκε. Ποτέ δέ θά μποροῦσε νά ζήσει μέσα σέ αὐτό τό εἰδωλολατρικό περιβάλλον, ὅπου κυριαρχοῦσε ἡ ἀνηθικότητα καί ἡ διαφθορά. Μάταια προσπαθοῦσαν νά τῆς ἀλλάξουν γνώμη κάποιες γυναῖκες πού ἔβαλε ὁ ἔπαρχος γιά νά τήν πιέσουν. Μάλιστα τοῦ τό εἶπαν: «Εὐκολότερα μπορεῖ νά μαλακώσει τό σίδερο ἤ ἡ πέτρα, παρά ἡ γνώμη αὐτῆς τῆς κοπέλας».

Τότε ὁ Κυντιανός κάλεσε τήν Ἀγάθη γιά νά τῆς μιλήσει ὁ ἴδιος:

— Πῶς γίνεται, τή ρώτησε, μιά ἀρχόντισσα σάν κι ἐσένα νά προτιμᾶ νά ζεῖ σάν δούλη;

— Διότι εἶμαι δούλη τοῦ Χριστοῦ, ἀπάντησε ἄφοβα ἐκείνη, κι ὅποιος ὑπηρετεῖ τό Χριστό εἶναι πραγματικά ἐλεύθερος, ἀφοῦ μέ τή χάρη Του γίνεται κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἀπορημένος μέ τό ἀκατάβλητο θάρρος της, ὁ ἔπαρχος τῆς ζήτησε νά θυσιάσει στούς θεούς τῶν εἰδώλων γιά νά σωθεῖ. «Μόνη σωτηρία μας εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος», ἀπάντησε σταθερά ἐκείνη προκαλώντας τήν ὀργισμένη ἀντίδραση τοῦ ἐπάρχου.

Ἀκολούθησε μιά σειρά ἀπό πολύ ἐπώδυνα βασανιστήρια. Ὡστόσο ἡ δεκαπεντάχρονη κόρη δέ δείλιασε οὔτε γιά μιά στιγμή. Ἐξουθενωμένη καί καταπληγωμένη τήν ἔριξαν στή φυλακή. Ἐκεῖ ὅμως ἔγινε τό ἑξῆς

θαῦμα: Κατά τό διάστημα τῆς νύχτας ἦρθε ὁ ἀπόστολος Πέτρος μαζί μέ ἕναν ὁλοφώτεινο Ἄγγελο καί τῆς θεράπευσαν ὅλες τίς πληγές!

Τό ὁλοφάνερο θαῦμα τῆς θεραπείας της δέ συγκίνησε τόν ἀπάνθρωπο ἔπαρχο, ὁ ὁποῖος διέταξε νά συνεχιστοῦν τά βασανιστήρια ἐφόσον ἡ Ἀγάθη ἐπέμενε στή χριστιανική πίστη. Τότε ὅμως συνέβη κάτι τό ἐντυπωσιακό: Ἐνῶ εἶχαν ἀρχίσει νά σέρνουν τή νεαρή μάρτυρα πάνω σέ σπασμένα ἀγγεῖα καί ἀναμμένα κάρβουνα, ἕνας φοβερός σεισμός τάραξε ὅλη τήν περιοχή. Πολλά σπίτια γκρεμίστηκαν, ἐνῶ ὑπῆρξαν καί θύματα ἀκόμη καί μέσα ἀπό τό παλάτι. Συγκλονισμένοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἔτρεξαν νά ζητήσουν ἀπό τόν ἔπαρχο νά σταματήσει τό μαρτύριο τῆς Ἀγάθης. Πράγματι, μέ ἐντολή τοῦ Κυντιανοῦ τήν ἔβαλαν καί πάλι στή φυλακή. Ἐκεῖ ἡ πιστή δούλη τοῦ Θεοῦ προσευχήθηκε θερμά κι ὕστερα παρέδωσε τήν ψυχή της στόν Κύριο.

Ἡ εἴδηση τοῦ θανάτου τῆς χριστιανῆς μάρτυρος ἔγινε ἀφορμή νά συγκεντρωθεῖ πλῆθος ἀνθρώπων πού ἤθελαν νά προσφέρουν μύρα καί ἀρώματα στήν ταφή της. Ὅλοι θαύμαζαν τή νεαρή κόρη πού ἔλαμψε μέ τό κάλλος τῆς ἀρετῆς της καί τήν ἀνδρεία στάση της ἀπέναντι στίς τρομερές πιέσεις τῶν εἰδωλολατρῶν. Τό πιό θαυμαστό ὅμως εἶναι αὐτό πού ὅλοι εἶδαν στήν κηδεία της: Κατά τήν ὥρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ ἐμφανίστηκε ὁ Φύλακας Ἄγγελός της, ὁ ὁποῖος καί τοποθέτησε στόν τάφο μία μαρμάρινη πλάκα, πάνω στήν ὁποία ἦταν χαραγμένη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή: «Νοῦς ὅσιος αὐτοπροαίρετος, τιμή ἐκ Θεοῦ καί πατρίδος λύτρωσις». Αὐτά τά λόγια ἐκφράζουν ἀκριβῶς τή ζωή τῆς Ἁγίας, ἡ ὁποία πράγματι εἶχε νοῦ ἀφοσιωμένο στό Θεό καί αὐτοπροαίρετο, διότι μέ τή δική της θέληση ἔγινε καί παρέμεινε πιστή χριστιανή. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός τήν τίμησε ἰδιαιτέρως καί τῆς χάρισε καί θαυματουργική δύναμη, ὥστε νά ἀποβεῖ καί «πατρίδος λύτρωσις», ἀφοῦ ἔσωσε τήν πατρίδα της ἀπό πολλές συμφορές.

Ὡς πρός αὐτό τό τελευταῖο εἶναι χαρακτηριστικό τό θαῦμα πού συνέβη ἀκριβῶς ἕνα χρόνο μετά τήν κοίμησή της, στίς 5 Φεβρουαρίου 252 μ.Χ. Ἐκείνη τήν ἡμέρα ἔγινε μιά φοβερή ἔκρηξη στό ἡφαίστειο τῆς Αἴτνας. Ἡ λάβα πού ξεχύθηκε μέσα ἀπό τά ἔγκατα τῆς γῆς ἀπειλοῦσε νά κάψει τά πάντα στό πέρασμά της. Τότε οἱ κάτοικοι ἔτρεξαν στόν τάφο τῆς Ἁγίας καί ἀφοῦ πῆραν τή λάρνακα μέ τό ἅγιο λείψανό της, ἔκαναν λιτανεία πρός τή μεριά πού ἐρχόταν ἡ λάβα. Ἀμέσως ἡ φωτιά σταμάτησε καί ἡ πόλη σώθηκε ἀπό βέβαιη καταστροφή! Τό θαῦμα αὐτό, τό ὁποῖο ἔγινε ἀφορμή ὥστε πολλοί εἰδωλολάτρες νά γίνουν χριστιανοί, ἐπαναλήφθηκε πολλές φορές μέσα στούς αἰῶνες καί γιά τό λόγο αὐτό ἡ ἁγία Ἀγάθη τιμᾶται μέ εὐλάβεια ὡς πολιοῦχος τῆς Κατάνης. Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία τήν ἑορτάζει κάθε χρόνο στίς 5 Φεβρουαρίου.

***

Ἡ δεκαπεντάχρονη Ἁγία ἔκανε τή σωστή ἐπιλογή. Τά ᾽δωσε ὅλα στό Χριστό: καί πλούτη καί ὀμορφιά καί τή ζωή της ἀκόμη! Κι Ἐκεῖνος τῆς χάρισε ὅ,τι πιό ἀκριβό: τήν αἰώνια εὐτυχία στήν Βασιλεία Του!

Νικηφόρος

Α΄

«Γιατί ἡ ἐκκλησία ὑποτιμᾶ τή γυναίκα;» διατυπώνεις τήν ἀπορία σου, πολύ συχνά, ἄλλοτε μέ ἀντίδραση κι ἄλλοτε μέ παράπονο.

Ὑποτιμητική ἡ θέση της στήν Ἐκκλησία*;

Μελετώντας τίς πηγές τῆς πίστης μας, τήν Ἁγία Γραφή καί τήν ἱερά Παράδοση, ἀλλά καί τή ζωή τῆς συνειδητῆς χριστιανῆς γυναίκας τοῦ χθές καί τοῦ σήμερα, παίρνουμε ἀπάντηση.

Στήν Παλαιά Διαθήκη, ἀπό τίς συμβολικές καί ἀνθρωπομορφικές διηγήσεις τῆς δημιουργίας, μέσα στόν τέλειο κόσμο τοῦ Θεοῦ, βασίλισσα δίπλα στό βασιλιά του παρουσιάζεται γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία τοῦ κόσμου ἡ γυναίκα.

Ὁ Δημιουργός Θεός, ἐπειδή δέ θά ἦταν καλό νά μείνει στόν Παράδεισο μόνος ὁ Πρωτόπλαστος, ἀποφασίζει νά δημιουργήσει κάποιο βοηθό. Ὁ βοηθός αὐτός δέ θά εἶναι ἕνα κατώτερό του, βοηθητικό ὄν. Θά ἔχει τήν ἴδια μ' αὐτόν οὐσία καί τήν ἴδια ἀξία. Θά εἶναι διαφορετικός ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα δημιουργήματα καί ἱκανός νά τοῦ προσφέρει τή βοήθεια πού χρειάζεται.

Ὁ δεύτερος ἄνθρωπος δέν πλάθεται μέ χῶμα ἀπό τή γῆ, ἀλλά ἀπό τήν πλευρά τοῦ πρώτου. Οἱ Πατέρες ἑρμηνεύουν πώς αὐτό ἔγινε γιά νά προέλθει τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν ἴδια ρίζα καί νά μήν ἔχει δύο ἀρχές, πράγμα πού θά δημιουργοῦσε διακρίσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει καί τό ὅτι ἡ Εὔα δημιουργεῖται ἀπό τήν πλευρά τοῦ Ἀδάμ. Δέν πῆρε, ὁ Δημιουργός, κάποιο ὀστοῦν ἀπό τό κεφάλι του, γιά νά μή γίνει ἡ γυναίκα κύριος καί ἀφέντης του. Οὔτε ἀπό τά πόδια, γιά νά μήν εἶναι δούλη του, ἀλλά πῆρε ἀπό τήν πλευρά, γιά νά εἶναι ἰσότιμη καί ἰσάξια. (Ἰ. Χρυσόστομος). Καί οἱ δύο ἄνθρωποι μέ τή δημιουργική πνοή τοῦ Θεοῦ ἀποκτοῦν τίς ἴδιες ἰδιότητες καί τίς ἴδιες δυνατότητες, ἀφοῦ κι οἱ δύο εἶναι «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσίν» Του.

Ὁ Ἀδάμ στό πρόσωπο τῆς Εὔας ἀναγνωρίζει ἕναν ἄνθρωπο πού εἶναι σάρκα ἀπό τή σάρκα του, ἔχει τήν ἴδια φύση καί τήν ἴδια ἀξία, ταυτόχρονα ὅμως εἶναι διαφορετικός ἀπό αὐτόν. Θά ἔχει στόν κόσμο ἕναν μοναδικό ρόλο, θά εἶναι μητέρα ὅλων τῶν γενεῶν τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτό καί τήν ὀνομάζει Εὔα, πού σημαίνει ζωή.

Οἱ πρωτόπλαστοι εἶναι μία σάρκα σέ δύο πρόσωπα, μέχρι πού στή ζωή τους μπαίνει ἡ ἁμαρτία. Αὐτή διασπᾶ τήν ἑνότητα καί καταστρέφει τήν ὁμοτιμία πού ὁ Δημιουργός εἶχε ὁρίσει. Μιλώντας γιά τίς συνέπειες τῆς παρακοῆς λέει στήν Εὔα ὁ Θεός: Ὅλη σου ἡ ζωή θά εἶναι ζυμωμένη μέ λύπες. Καί μέ ὀδύνες θά φέρνεις στόν κόσμο τά παιδιά σου. Στά βάσανα καί στούς κινδύνους σου ὅμως θά καταφεύγεις στήν προστασία τοῦ ἄνδρα σου, κι ἐνῶ αὐτός θά εἶναι ἡ καταφυγή σου, θά γίνει καί κύριος καί ἐξουσιαστής σου. Τά θεϊκά λόγια ἐπαληθεύονται. Στή μεταπτωτική κοινωνία ἡ γυναίκα, κατά κανόνα, εἶναι κατώτερη τοῦ ἄνδρα καί συχνά ζεῖ σέ ἐξευτελιστικές συνθῆκες, μέχρι πού ἦρθε ἡ στιγμή νά πραγματοποιηθεῖ τό σχέδιο τῆς σωτηρίας μας. Ἀπαραίτητη γι' αὐτό ἦταν ἡ συγκατάθεση τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτή δόθηκε ἀπό μιά γυναίκα.

Ἡ νέα Εὔα, ἡ Παναγία, μέ τήν ὑπακοή της θεραπεύει τήν παρακοή τῆς προμήτορος Εὔας καί προσφέρει στό Θεό τήν ἀνθρώπινη φύση μας, γιά νά τήν ἑνώσει μέ τή δική Του, τή θεία, καί νά ἔρθει ἀνάμεσά μας Θεάνθρωπος Λυτρωτής μας.

Τά τρία χρόνια τοῦ δημόσιου ἔργου Του στή γῆ ὁ Κύριος δέχεται ἐκτός ἀπό τούς δώδεκα μαθητές, νά τόν ἀκολουθοῦν,νά ἀκοῦν τή διδασκαλία Του καί νά τόν διακονοῦν εὐλαβεῖς γυναῖκες, οἱ μαθήτριές Του. Κι ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι νομοδιδάσκαλοι ἀπαξίωναν τίς γυναῖκες καί δέ δίδασκαν τό Νόμο σ' αὐτές, ὁ οὐράνιος Διδάσκαλος δέ διστάζει νά ἀποκαλύψει μεγάλες ἀλήθειες ἀκόμη καί τό Μεσσιακό πρόσωπό του, σέ μιά γυναίκα πού εἶχε στό παρελθόν σκοτεινή ζωή κι ἱστορία, ἀλλά στό μέλλον φωτεινή ψυχή καί πορεία.

Τήν ὥρα τῆς ὕψιστης θυσίας τοῦ Κυρίου οἱ γυναῖκες μένουν κάτω ἀπό τό Σταυρό, κοντά στή Μητέρα Του. Κι ἐνῶ τό κλίμα τῆς τρομοκρατίας ἔκλεισε τούς μαθητές στά σπίτια τους, οἱ μαθήτριες τολμοῦν νά φθάσουν στόν Πανάγιο Τάφο, γιά νά ἀποδώσουν λατρευτική τιμή στό νεκρό σῶμα τοῦ Διδασκάλου τους. Ἐκεῖ, αὐτές πρῶτες βλέπουν ἄδειο τόν Τάφο, ἀκοῦν ἀπό τόν Ἄγγελο ὅτι Χριστός ἀνέστη καί γίνονται, οἱ ἴδιες, Ἀπόστολοι τῶν Ἀποστόλων, κομίζοντάς τους «χαρᾶς εὐαγγέλια».

Κι ὅταν τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία, συνεχίζει τό ἔργο Του στή γῆ, οἱ πολύτιμοι συνεργοί τῶν Ἀποστόλων, στήν Ἱεραποστολή καί στή φιλανθρωπία γίνονται οἱ γυναῖκες. Ἀπό τίς ἐπιστολές τοῦ Ἀπ. Παύλου μαθαίνουμε ὅτι ἡ Τρύφαινα, ἡ Τρυφῶσα, ἡ Περσίδα, ἡ Εὐοδία, ἡ Συντύχη, ἡ Ἀπφία, ἡ Ἰουνία, ἡ Χλόη καί ἄλλες «πολλά ἐκοπίασαν ἐν Κυρίῳ». Στή Φοίβη, τήν ὁποία ὀνομάζει «διακόνισσα καί προστάτη» (Ρωμ. στ΄ 1, 2) δική του καί πολλῶν ἄλλων Χριστιανῶν, ἐμπιστεύεται τή μεταφορά τῆς ἐπιστολῆς του «πρός Ρωμαίους». Ἡ ἔξυπνη καί δυναμική ἔμπορος πορφύρας Λυδία γίνεται ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού δέχεται τό χριστιανικό βάπτισμα καί τό σπίτι της ἡ πρώτη χριστιανική Ἐκκλησία στήν Εὐρώπη.

Στά δύσκολα χρόνια τῶν διωγμῶν οἱ γυναῖκες ἀξιώνονται νά δώσουν μαρτυρία Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά μαρτυρήσουν γιά τό Ὄνομά Του καί πολλές φορές «ν' ἀγωνιστοῦν περισσότερο ἀπό τούς ἄνδρες καί νά στήσουν λαμπρότερα τρόπαια νίκης» (Ἰ. Χρυσόστομος).

Ἡ τιμητική θέση, τήν ὁποία ὁ Θεός ἔδωσε στή γυναίκα, γίνεται τιμημένη ἀπό τίς μεγάλες ἅγιες γυναικεῖες μορφές πού ἔζησαν καί ζοῦν στήν Ἐκκλησία Του, δείχνοντας στίς γυναῖκες ὅλων τῶν ἐποχῶν τόν τρόπο ζωῆς πού ἀληθινά τίς καταξιώνει.

Μ.

---

* Τό ἄρθρο εἶναι βασισμένο στό βιβλίο τοῦ Ν. Βασιλειάδη ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ἐκδ. «ὁ Σωτήρ», Ἀθῆναι 2006.

ΤΡΕΙΣ ΤΟΙΧΟΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μέρος 1: Steve 5

Ὁ Στέφανος κάθισε φαρδύς πλατύς ἀπέναντι ἀπό τή Διευθύντρια. Στήλωσε πάνω της τό βλέμμα του καί χωρίς νά ἀνοιγοκλείσει οὔτε μιά φορά τά βλέφαρά του, δήλωσε:

—Μέ ἔστειλε ἡ γαλλικοῦ. Τῆς χαλοῦσα τήν τάξη. Βαριόμουν στό μάθημα καί ἔλεγα ἀνέκδοτα. Βγῆκα καί δυό φορές ἀπό τήν τάξη γιά νά βρῶ κάτι φίλους.

Ἔβαλε τό ἕνα πόδι πάνω στό ἄλλο καί ἄρχισε νά παίζει τό μπεγλεράκι του.

Ἐκείνη τόν κοίταξε ἀπό πάνω ὥς κάτω. Ὄμορφο, δεμένο ἀγόρι, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ δεκαπενταμελοῦς. Εἶχε ἀποβληθεῖ ἀπό τό προηγούμενο σχολεῖο του. Φαρδύ παντελόνι, πλατιά παπούτσια, ἕνα σπρέυ στήν τσέπη. Τόν εἶχε συχνή παρέα. Τώρα, ὅμως, ἔνιωθε ἀνίκανη. Τοῦ εἶχε μιλήσει ὧρες ἀτελείωτες, τόν εἶχε ἀποβάλει, τόν εἶχε γράψει στό ποινολόγιο... Αὐτά πού τῆς ἀνέφερε τώρα ἦταν πταίσματα μπροστά στά ἄλλα, τά βαρύτερα πού συνήθιζε νά κάνει... Κάθισε βαριά στήν καρέκλα καί ἔσκυψε τό κεφάλι της. Οἱ χάντρες συνέχιζαν νά ἀκούγονται ρυθμικά. Σήκωσε τό βλέμμα της καί χαμογέλασε θλιμμένα.

—Εἶναι μεγάλη ἡ ζωή, παιδί μου. Γιά νά τή ζήσεις, γιά νά γίνεις εὐτυχισμένος, πρέπει πρῶτα νά μάθεις τί σημαίνει ἀγάπη. Καί νά καταφέρεις νά κάνεις πράξη τήν ἀγάπη αὐτή. Κοίτα γύρω σου, ψάξε, μάθε. Ὁ κόσμος περιμένει πολλά ἀπό ἐσένα.

Σηκώθηκε καί πλησίασε τό καθισμένο παιδί.

—Πήγαινε, παιδί μου. Καί νά θυμᾶσαι. Τά χνάρια πού ἀφήνεις πίσω σου...

...πρέπει νά εἶναι τόσο μαλακά πού νά μποροῦν οἱ ἑπόμενοι νά πατήσουν πάνω τους καί νά βαδίσουν μέ ἀσφάλεια.

—Κυρία, τήν ἑπόμενη φορά νά ἔχετε καινούργια ἀτάκα νά μοῦ πεῖτε. Μέχρι κι ἐγώ τήν ξεσήκωσα πιά, χαμογέλασε εἰρωνικά.

Ἡ Διευθύντρια τόν ὁδήγησε στήν ἔξοδο.

—Πήγαινε, παιδί μου. Στό καλό.

Ὥρα 2 τό πρωί στό ἀμαξοστάσιο τοῦ μετρό. Κουκούλα κατεβασμένη, τό μαῦρο σπρέυ στά χέρια. Σέ λίγο τό ὄνομά του θά ταξίδευε... Steve 5.

Αὐτά εἶναι τά χνάρια μου!, ἀντήχησε ἡ φωνή του στά μεταλλικά βαγόνια.

Μέρος 2: Η ψηφιδωτή σφαίρα

Στό δρόμο κανείς. Μόνο αὐτός καί τά σπρέυ του. Πέντε τετραγωνικά εἶναι ἀρκετά. Γαλάζιο καί μαῦρο φτιάχνουν μιά σφαίρα. Κίτρινο καί κόκκινο μιά φλόγα πού κατακαίει τή γῆ. Καί δίπλα ἡ ὑπογραφή: Steve 6. Τό πρωί τόν ἔδιωξαν ἀπό τό σχολεῖο. «Ἀλλαγή σχολικοῦ περιβάλλοντος», ἔγραφε τό χαρτί πού τοῦ ἔδωσαν.

Ἄρχισε μέ βία νά βάζει τά χρώματα. Ἡ φλόγα θά γινόταν μεγάλη. Τό ἤξερε ὅτι τό ἔργο του θά ἔβγαινε κακότεχνο, ὅπως κακότεχνη ἦταν ἡ ζωή του. Εἶχε μάθει νά μιλάει μέσα ἀπό τό γκράφιτι. Εἶχε μάθει νά κάνει γκράφιτι τή ζωή του. Καί τώρα ἔπρεπε νά κάνει τή φλόγα πού τά καίει ὅλα. Πού καίει ὅλους αὐτούς πού τόν πρόδωσαν. Ἡ φλόγα αὐτή ἔχει γίνει σῆμα κατατεθέν του πιά. Ἔβαλε μέ κατάμαυρο χρῶμα τήν ὑπογραφή. Τελείωσαν ὅλα. Κι ὅμως, τό ἤξερε πώς κάπου κοντά ὑπῆρχε κάποια μορφή πού τούτη τήν ὥρα θά ἦταν σκυμμένη πάνω ἀπό τήν ἀπόφαση «ἀλλαγῆς σχολικοῦ περιβάλλοντος». Ἐκείνη, πού ἀποχαιρετώντας τον τοῦ εἶχε δώσει ὅ,τι περισσότερο μπόρεσε. Ἕνα ζεστό βλέμμα, ἕνα πονεμένο χαμόγελο καί τήν εὐχή νά ξανασυναντηθοῦνε κάποια μέρα. Μάζεψε τά σπρέυ καί ἔφυγε. Ὅπως εἶχε ἔρθει, μέ τήν κουκούλα μέχρι τά μάτια.

Μέρος 3: Η τελευταία πολιτεία

Βρίσκεται στό χῶρο τοῦ καινούργιου παιδικοῦ σταθμοῦ. Αὐτός, λίγο μεγαλωμένος πιά, καί τά σπρέυ του. Μπροστά του ἕνας τοῖχος πού δέν εἶναι πιά λευκός. Εἶχε θελήσει τό τελευταῖο ἔργο του νά μή γίνει νύχτα. Ἄλλωστε δέ φοροῦσε κουκούλα. Χαμογέλασε. Πρίν λίγες ἡμέρες εἶχε διαβάσει τήν ἱστορία τοῦ γκράφιτι. Δέν τήν ἤξερε, παρόλο πού χρόνια τώρα βάδιζαν αὐτός καί ἡ τέχνη του ἀχώριστοι σύντροφοι. Οἱ πρῶτοι καλλιτέχνες, λέει, ἔβαζαν ἁπλά τίς ὑπογραφές τους στούς τοίχους, ἔτσι, γιά νά συναγωνιστοῦν ποιός θά γίνει πιό διάσημος στή γειτονιά. Στή συνέχεια οἱ ὑπογραφές αὐτές ἀπέκτησαν κοντά τους καί ἕνα σχέδιο, ἀντιπροσωπευτικό τοῦ καλλιτέχνη. Καί ἔτσι τό γκράφιτι ἐξελίχθηκε σιγά σιγά καί οἱ παραστάσεις μεγάλωσαν, μέχρι πού ἔφτασε νά γίνει ἀληθινή τέχνη.

Κάνει μερικά βήματα πίσω. Κοίτα νά δεῖς πού μέ τό φῶς τῆς ἡμέρας γίνονται ὅλα ἀλλιῶς! Μπροστά του βρίσκεται μιά πολύχρωμη πολιτεία. Κόκκινα κεραμίδια, καταπράσινα δέντρα, γαλάζιες λιμνοῦλες. «Καλό εἶναι γιά τά παιδιά», σκέφτεται. Ἡ ὥρα ἔχει περάσει. Κατεβάζει τά χρώματα στό ὑπόγειο. Ἄς μείνουν ἐκεῖ. Δέν τά χρειάζεται πιά. Θά ἀφήνει ἀλλιῶς ἀπό ἐδῶ καί πέρα τά χνάρια του. Ἄλλωστε ὁλοκλήρωσε τόν κύκλο τῆς ἱστορίας του στήν τέχνη. Βιάζεται. Πρέπει νά προλάβει τό ἀπόγευμα τή συνάντηση μέ τούς καινούργιους του φίλους. Αὐτούς πού γνώρισε πρίν λίγο καιρό, τυχαῖα θά ἔλεγε κανείς, κοντά στήν ἐκκλησία μιᾶς μακρινῆς γειτονιᾶς. Τότε ἦταν πού ἔπαψε νά φορᾶ τήν κουκούλα.

Ρίχνει μιά ματιά στό κουτί πού κρατᾶ στά χέρια του. Θά τό δώσει πρίν τήν ἀπογευματινή συνάντηση. Εἶναι τό δῶρο γιά ἐκείνη, πού ἡ φωνή της ἀντηχεῖ ἀκόμη στ' αὐτιά του: «Τά χνάρια πού ἀφήνεις νά προσέχεις, παιδί μου». Στά μάτια του κυλοῦν δάκρυα. Σήμερα θά πάει νά τή βρεῖ. Μιά ἀσημένια εἰκόνα τῆς Παναγίας ἔχει μόνο νά δώσει. Γράφει βιαστικά τό σημείωμα. «Τά χνάρια πού ἄφησα πίσω μου δέν εἶναι καθόλου μαλακά. Εἶναι βαριά πατήματα πού θά βουλιάξουν ὅποιοι τά ἀκολουθήσουν. Ὅταν γύρισα καί τά κοίταξα, ἔνιωσα κι ἐγώ νά βουλιάζω. Θά προσπαθήσω νά τά σβήσω. Καί θά χαράξω νέα, ἀκολουθώντας ἴχνη σάν τά δικά σας.» Ἐκείνη σίγουρα θά θυμᾶται. Καί σίγουρα θά καταλάβει. Ὅπως τότε, μέσα σ' ἐκεῖνο τό γραφεῖο.

Πετρωνίλα

ΠΡΟΦΘΑΣΕ ΘΕΕ ΜΟΥ

Πρέπει νά φύγω.
Ἄν μείνω ἐδῶ
θά μέ πάρει μέσα της
θά μέ χώσει στά σπλάχνα της
αὐτή ἡ ἀντάρα.
Τά νερά ἀνεβαίνουν.
Θά βρεθῶ στό σκοτάδι τους.
Τό φῶς λιγοστεύει.
Θεέ μου, τρέξε!
Πρόφθασε, Θεέ μου!

Ἕνα χέρι μέ τραβᾶ ἀπαλά.
Δύο μάτια σκύβουν
κι ἕνας λόγος καθάριος
ἀκουμπᾶ τήν καρδιά μου.
«Πάντα ἐδῶ ἤμουν.
Γιατί ἀργήσες τόσο, παιδί μου;»

Μ.Χ.

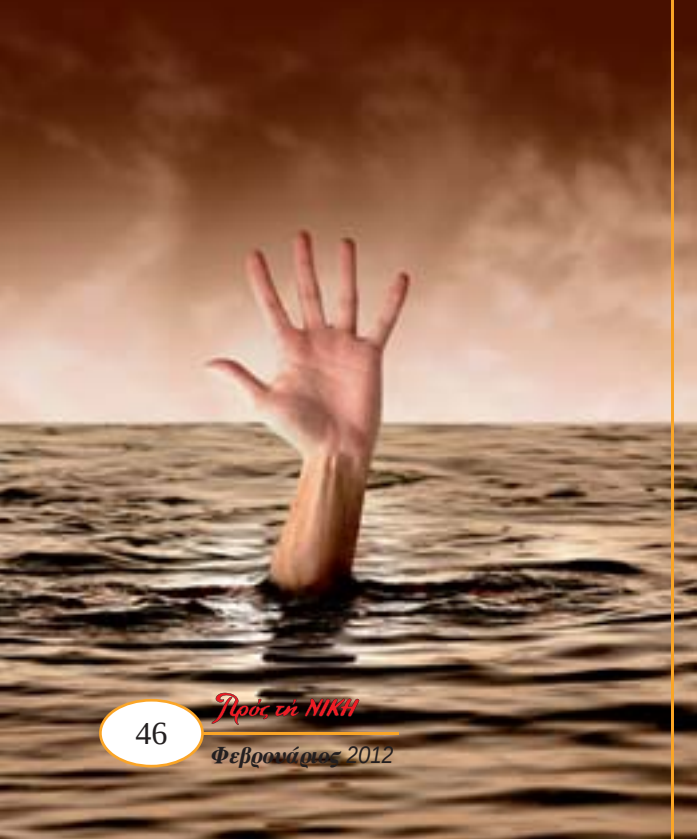

Στήν κοινωνική ζωή ὑπῆρχε ἀκόμα ἡ τάξη τῶν δούλων... Κάποιες φορές κάποιοι δοῦλοι διακρίνονταν γιά τήν ἀφοσίωσή τους στούς κυρίους τους καί τήν ἐργατικότητά τους.

Ἔτσι συνέβη μ' ἕναν Ἀφρικανό, πού ἐλκύστηκε ἀπό τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ κι ἔγινε πιστός στή νέα θρησκεία, μέ ἀλλαγή στή ζωή του καί ἄμεμπτη διαγωγή.

Αὐτό τό διέκρινε καθαρά ὁ κύριός του καί ἐκτιμώντας τό χαρακτήρα του τοῦ ἀνέθεσε τήν ἐπίβλεψη σ' ἕνα μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του. Τοῦ ἐμπιστεύτηκε ἀκόμα νά διαλέξει, κατά τήν κρίση του, ἄλλους εἴκοσι ἐργάτες νέους καί δυνατούς γιά τίς ἐπιχειρήσεις του.

Ἔκανε ὁ Ἀφρικανός τήν ἐκλογή του. Τόν εἰκοστό ἐργάτη, πού δέν ἔμοιαζε μέ τούς ἄλλους, τόν σύστησε στόν κύριό του, ὁ ὁποῖος ὅμως δέ φάνηκε νά ἱκανοποιήθηκε. -Πῶς παράκουσε τήν ἐντολή καί τοῦ ἔφερε κι ἕνα μεγάλο γέροντα; σκεπτόταν. Ὑποχώρησε ὅμως, νά μήν τόν λυπήσει.

Ὁδηγήθηκαν καί οἱ εἴκοσι στά κτήματα τοῦ πλούσιου κυρίου κι ἐργάζονταν συστηματικά.

Ὁ Ἀφρικανός ἀντιμετώπιζε ὅλους μέ κατανόηση καί ἀγάπη. Ἰδιαίτερα ὅμως τό γέροντα. Μετά τόν πῆρε στό τραπέζι του,

ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ;

στό δωμάτιό του καί τοῦ ἔδωσε γιά νά ξεκουράζεται τό κρεβάτι του. Ὅταν εἶχε κρύο, τοῦ ἄναβε φωτιά νά ζεσταθεῖ τό κουρασμένο γεροντικό κορμί.

Ὁ κύριός του, πού εἶχε παρατηρήσει αὐτή τή σχέση, τή μέριμνα καί τή φροντίδα τοῦ χριστιανοῦ δούλου γιά τό γέροντα, εἶχε μείνει ἔκπληκτος.

Ρώτησε τόν Ἀφρικανό:

–Σίγουρα ὑπάρχει κάποιος σπουδαῖος λόγος, γιά νά δείχνεις τέτοιο ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιά τό γέροντα. Πές μου, πατέρας σου εἶναι;

–Ὄχι, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ δοῦλος.

–Μήπως εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός σου;

–Οὔτε, κύριε, ἀδελφός μου.

–Τότε θεῖος σου ἤ κάποιος συγγενής σου;

–Τίποτε ἀπ' αὐτά δέν εἶναι. Οὔτε συγγενής οὔτε φίλος.

Τοῦ πλούσιου ἡ περιέργεια μεγάλωσε.

–Γιατί τότε τόσο ἰδιαίτερα φροντίζεις τόν ξένο γέροντα;

Ὁ Ἀφρικανός ἔμενε σιωπηλός σάν νά ἤθελε νά κρύψει ἕνα μεγάλο μυστικό...

Ὁ κύριος δέν ὑποχωροῦσε. Περισσότερο τώρα ἐπέμενε νά μάθει καί ρωτοῦσε καί ξαναρωτοῦσε.

–Τέλος πάντων, τί σέ συνδέει μέ τόν ἄνθρωπο πού ἔφερες νά δουλεύει στά κτήματά μου; Γιατί τόν φροντίζεις ἰδιαίτερα;

–Γιατί εἶναι... ἐχθρός μου, κύριε, εἶπε σκύβοντας τό κεφάλι. Κάποτε μέ πούλησε ὡς δοῦλο καί μέ κακομεταχειρίστηκε...Ἐγώ, ὅμως, τώρα εἶμαι Χριστιανός καί ἡ θρησκεία μας λέει «ἐάν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτόν (δῶσ' του νά φάει), «ἐάν διψᾷ, πότιζε αὐτόν...»*.

❁ ❁ ❁

Πόσο ἀλλιώτικη θά 'ταν ἡ κοινωνία, πόσο ὄμορφη ἡ ζωή μας, ἐάν λησμονούσαμε τό κακό πού μᾶς ἔκαναν καί ἀγωνιζόμασταν νά συγχωροῦμε τούς ἐχθρούς καί νά κάνουμε παντοῦ τό ἀγαθό!

ä. Ö.

* Ρωμ. ιβ΄ 20.

Ἡ μυστική ὀμορφιά τοῦ χειμώνα

Χιονονιφάδα: Ἡ μυστική ὀμορφιά τοῦ χειμώνα καί ταυτόχρονα ἕνα ἀκόμη θαυμαστό φαινόμενο τῆς φυσικῆς.

Ἄς παρακολουθήσουμε τήν πορεία της.

Τό ταξίδι της ξεκινᾶ δέκα περίπου χιλιάδες πόδια πάνω ἀπό τή Γῆ... Σχηματίζεται πάγος γύρω ἀπό ἕνα πυρήνα σκόνης καί μετά περνᾶ μέ τή βοήθεια τῶν ἀνέμων ἀπό τά σύννεφα, ὅπου οἱ κρύσταλλοι ἐξελίσσονται σέ μικρά ἀστέρια χιονιοῦ.

Στήν πορεία τῆς ζωῆς της μιά χιονονιφάδα μπορεῖ νά περάσει ἀπό πολλά στάδια ἀνάπτυξης. Ὁ ἄστατος ἄνεμος τήν ταξιδεύει ἀπό σύννεφο σέ σύννεφο, ἀπό περισσότερη ξηρασία σέ περισσότερη ὑγρασία, ἀπό περισσότερη ζέστη σέ περισσότερο κρύο. Ὅλα αὐτά ἀφήνουν τά σημάδια τους στό τελικό σχῆμα πού θά ἀποκτήσει. Ἀκόμη καί οἱ ἀπειροελάχιστες μεταβολές στή θερμοκρασία καί τήν ὑγρασία τοῦ ἀέρα ἐπηρεάζουν τό εὐαίσθητο σχῆμα τοῦ σώματός της (βλέπε σχῆμα).

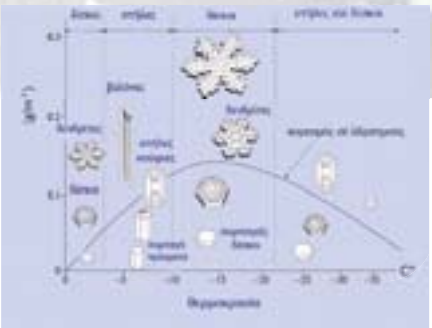

❄ Μιά ἐφήμερη μορφή τέχνης. Κάτω ἀπό τό εἰδικό μικροσκόπιο τῶν ἐρευνητῶν οἱ χιονονιφάδες φαίνονται πολύ διαφορετικές μεταξύ τους. Ἄλλες μοιάζουν μέ χρωματιστό γυαλί καί ἄλλες μοιάζει νά εἶναι κοκκάλινες. Κάποιες εἶναι σάν ἀραχνοΰφαντες κατασκευές καί κάποιες ἄλλες σάν ὁλοκέντητοι σταυροί μέ ἕξι μπράτσα. Καί κάποιες, πιό "προχωρημένες", μοιάζουν μέ ἠλεκτρονικές πλακέτες χαραγμένες μέ περίεργες λεπτές γραμμές!

Οἱ ἐπιστήμονες, γιά νά περιγράψουν τίς διάφορες κατηγορίες χιονοκρυστάλλων, χρησιμοποιοῦν πολλές λέξεις: **δενδρίτες, στῆλες, βελόνες, κουκκίδες, δίσκοι, ἄστρα, κρύσταλλοι, πολυέλαιοι**... Γιά νά μήν ἀναφέρουμε τή **διαμαντόσκονη**, δηλαδή τούς μικροσκοπικούς κρυστάλλους πού αἰωροῦνται ψηλά στά πιό ψυχρά καί πιό ξηρά μέρη τῆς ἀτμόσφαιρας, ὅπου ἀντανακλοῦν ἤ διαθλοῦν τό φῶς τοῦ ἥλιου δημιουργώντας στόν οὐρανό φωτεινές κηλίδες καί φωτεινά δαχτυλίδια σάν φωτοστέφανα.

❄ Γιατί ἑξαγωνική;

Παρόλο πού οἱ χιονονιφάδες εἶναι τόσο διαφορετικές ἡ μιά ἀπό τήν ἄλλη, ὅλες ὑπακούουν σέ μιά ἑξαγωνική συμμετρία. Προβληματισμένος ἀπό τό γεγονός αὐτό ὁ **ἀστρονόμος Γιοχάνες Κέπλερ (1571-1630)**, στό βιβλίο του **"Περί τῆς ἑξαγωνικῆς χιονονιφάδας"**, πού ἐκδόθηκε τό 1611, ἀναρωτιέται: «Γιατί ἑξαγωνική; Γιατί δέν πέφτουν νιφάδες μέ πέντε ἤ ἑπτά γωνίες; γιατί πάντα μέ ἕξι;». Ἄν καί δύσκολη ἡ ἑρμηνεία, ὁ Κέπλερ τελικά ἔδωσε μιά ἐξήγηση: "Τό ἑξαγωνικό σχῆμα ἐπιλέγεται ἀπό τή σχηματική προσαρμογή κι ἀπό τήν ἀναγκαιότητα τῆς ὕλης, ἔτσι ὥστε νά μήν ὑπάρχουν κενά καί ἡ συγκέντρωση τοῦ ἀτμοῦ σέ σχηματισμούς χιονιοῦ νά γίνει πιό ὁμαλά."

Τό σχῆμα δηλαδή τῆς χιονονιφάδας ἐκφράζει τή γενικότερη συμμετρία καί τήν οἰκονομία πού παρατηρεῖται στή φύση. Παρόμοιο θά συναντήσουμε καί στά κελιά τῶν μελισσῶν, ἄν προσέξουμε.

Χιονονιφάδα: ἕνα μικροσκοπικό γεωμετρικό κόσμημα, μιά ζωντανή ἔνδειξη τῆς περίπλοκης μορφῆς καί τῆς γοητείας πού κρύβεται μέσα στά σχήματα τῆς δημιουργίας. Μιά ζωντανή ἔνδειξη τῆς πανσοφίας τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ.

Ὁδοιπόρος

Βιβλία γιά νέους

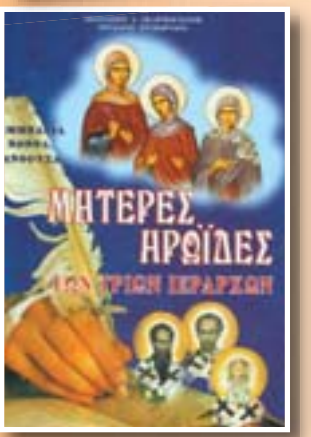

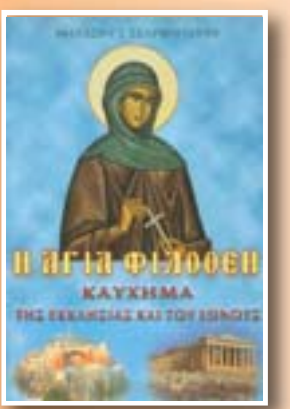

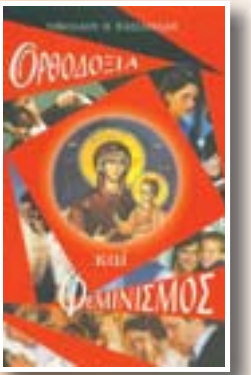

Μεγάλες ἀλήθειες σέ ὄμορφα βιβλία

Ἀπευθυνθεῖτε στό
Βιβλιοπωλεῖο «Ο ΣΩΤΗΡ»
Σόλωνος 100
(106 80 ΑΘΗΝΑΙ)
Τηλ. 210.3624349.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

24 Φεβρουαρίου 2012
Α' καὶ Β' εὕρεση Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου
Ματθ. ια' 2-15

ΝΑΙ ΣΤΗ ΒΙΑ!

«Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται»

Ἡδη βρισκόταν στή φυλακή ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, ὅπου τόν εἶχε κλείσει ὁ Ἡρώδης λόγω τοῦ μίσους πού ἔτρεφε γιά ἐκεῖνον ἡ παράνομη γυναίκα του Ἡρωδιάδα. Κι ἀπό τή φυλακή μέσα στέλνει δύο ἀπό τούς μαθητές του στόν Ἰησοῦ Χριστό γιά νά Τοῦ κάνουν μιά παράξενη ἐρώτηση:

— Ἐσύ εἶσαι ὁ Μεσσίας πού περιμένουμε, ἢ νά περιμένουμε ἄλλον;

Ἦταν αὐτό ἕνα εὐφυέστατο ἐπινόημα τοῦ ἀνεπανάληπτου στήν ψυχή Ἰωάννη, προκειμένου νά παρωθήσει καί τούς τελευταίους μαθητές του νά φύγουν ἀπ' αὐτόν καί νά προσκολληθοῦν στόν Κύριο. Τί μεγαλωσύνη, ἀληθινά, τοῦ προφήτη! Νά κάνει τόν ἀνίδεο, γιά νά στηρίξει στήν πίστη τούς ἀστήρικτους!

Πῆγαν αὐτοί στόν Κύριο καί Τόν ρώτησαν. Τήν ὥρα ἐκείνη ὁ Χριστός μας ἐπιτελοῦσε θαύματα πολλά καί ποικίλα στά πλήθη πού Τόν περιστοίχιζαν. Κατάλαβε τήν πρόθεση τοῦ Προδρόμου καί τούς εἶπε:

— Νά πᾶτε νά πεῖτε στόν Ἰωάννη αὐτά πού βλέπετε: Τυφλοί ἀποκτοῦν τό φῶς τους, κουτσοί περπατοῦν, λεπροί γίνονται καλά, κουφοί ἀκοῦν, νεκροί ἀνασταίνονται, ἄσημοι καί περιφρονημένοι ἄνθρωποι δέχονται τό χαρμόσυνο μήνυμα τῆς οὐράνιας δόξας καί βασιλείας...

Τά εἶδαν καλά-καλά οἱ ἀπεσταλμένοι, ἔγιναν αὐτόπτες μάρτυρες, καί πῆγαν νά τά μεταφέρουν στό διδάσκαλό τους.

Μόλις ἔφυγαν, ὁ Κύριος στράφηκε πρός τό λαό καί ξεσπώντας σ' ἕνα ἐγκώμιο θαυμασμοῦ γιά τόν Ἰωάννη Πρόδρομο ἄρχισε νά λέει:

– Τί βγήκατε, λοιπόν, στήν ἔρημο νά δεῖτε; Μήπως κανέναν ἄστατο καί εὐμετάβολο ἄνθρωπο, νά λυγᾶ σάν καλάμι κατά πῶς φυσάει ὁ ἄνεμος; (Ἔπαινος αὐτός γιά τήν ψυχική ἀνδρειοσύνη καί σταθερότητα τοῦ Βαπτιστῆ). Ἤ μήπως πάλι βγήκατε νά δεῖτε κανένα νωθρό καί ἀποχαυνωμένο ἄνθρωπο, νά ζεῖ μέσα στά πολυτελή, μαλακά ἐνδύματα ζωή μέ ἀπολαύσεις καί ξεφαντώματα; Αὐτοί πού ζοῦν τέτοια ζωή εἶναι στά παλάτια, ὄχι στήν ἔρημο. (Ἔπαινος γιά τήν ἀσκητικότητα τοῦ Ἰωάννη). Τί λοιπόν νά δεῖτε; Προφήτη; Μάλιστα, καί περισσότερο ἀπό Προφήτη... Σᾶς διαβεβαιώνω, γυναίκα δέν γέννησε ποτέ ἄνθρωπο μεγαλύτερο, σπουδαιότερο, ἀνώτερο ἀπό τόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή... Κι ἐπίσης σᾶς λέω κι αὐτό: Ἀπό τίς ἡμέρες αὐτές πού ὁ Ἰωάννης ἐπέλεξε νά ζεῖ ἔτσι στήν ἔρημο καί στό ἑξῆς ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν κερδίζεται μέ τή βία, καί μόνο ἐκεῖνοι πού μεταχειρίζονται βία καί σπουδή ἐπάνω στόν ἑαυτό τους, οἱ δραστήριοι, οἱ φλογεροί, οἱ πνευματικά ξύπνιοι, τήν ἁρπάζουν καί τήν κρατοῦν σφιχτά, μήν τούς φύγει ἀπ' τά χέρια τους...

* * *

«Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται».

Τί θερμά λόγια τοῦ Χριστοῦ μας! Καί πόσο ταιριαστά γιά ἀνθρώπους νέους, μέ δύναμη ψυχῆς μέσα τους καί ἀναζητήσεις γιά ἐκτόνωση αὐτῆς τῆς δύναμης!

Σά νά λέει ὁ Χριστός ὅτι μόνο νέοι μποροῦν νά μποῦν στόν Παράδεισο. Γιατί ὁ Παράδεισος δέν κατακτᾶται εὔκολα. Θέλει βία, δύναμη, ἔνταση, σφρίγος, ἀκμή, φλόγα. Ὅσοι εἶναι νωθροί, χαλαροί καί ἀποχαυνωμένοι ἀπό τίς ἀνέσεις, ἡδονές καί ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, ὅσοι βαριοῦνται πού ζοῦν, αὐτοί οὔτε νέοι εἶναι – κι ἄς φαίνονται – οὔτε Παράδεισο μποροῦν νά ἐλπίζουν.

Ὅσοι εἶναι νωθροί, χαλαροί καί ἀποχαυνωμένοι ἀπό τίς ἀνέσεις, ἡδονές καί ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, ὅσοι βαριοῦνται πού ζοῦν, αὐτοί οὔτε νέοι εἶναι – κι ἄς φαίνονται – οὔτε Παράδεισο μποροῦν νά ἐλπίζουν.

Ναί στή βία! Βία ἐπάνω στόν ἑαυτό μας, ἐργασία ἐντατική, προπόνηση καθημερινή πνευματική, ἐξυπνάδα, ἑτοιμότητα ψυχική, γιά νά νικήσουμε τίς ἀδυναμίες μας, νὰ ὑπερπηδήσουμε τά ἐλαττώματά μας. Αὐτά εἶναι πού στέκονται ἐμπόδιο στήν κατάκτηση τῶν οὐρανίων ἐπάθλων. Οἱ ἀδυναμίες μᾶς κάνουν ἀδύναμους, καί χρειάζεται δύναμη γιά νά τίς ὑπερβοῦμε.

Ἄς τή ζητοῦμε ἀπό τόν παντοδύναμο Κύριο. Αὐτόν πού εἶναι δυνατός νά μᾶς ἀνεβάσει στό αἰώνιο βάθρο τοῦ νικητῆ!

Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου!

Πάντα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ στάση τῆς μητέρας μου στά εὐχάριστα ἀλλά καί στά ἀπρόοπτα καί δυσάρεστα. «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου». Μ' αὐτή τή φράση ἀντιμετώπιζε ὅ,τι ἔφερνε χαρά κι ἀνάπαυση στό σπίτι μας, μά κι ὅ,τι μᾶς ξάφνιαζε, μᾶς στενοχωροῦσε, ἀκόμα καί μᾶς ταλαιπωροῦσε. «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου», ἔλεγε καί ἕνα ἁπαλό χαμόγελο ζωγραφιζόταν στό πρόσωπό της. Γύρω ἁπλωνόταν εἰρήνη χωρίς πολλά λόγια.

Καί ὅσες φορές πήγαινε κάποιος νά πεῖ ἕνα λόγο ἀγανάκτησης, ἕνα «γιατί πάλι σέ μᾶς», γιά τίς ἀντιξοότητες, τίς ἀρρώστιες, τά ἀπανωτά προβλήματα μέ τή δουλειά τοῦ πατέρα, ἡ μητέρα ἔριχνε, λές, ἕνα γιατρικό ἄμεσης δράσης μέ τή σταθερή ἀπάντησή της καί ἠρεμοῦσαν οἱ ψυχές μας. «Ἐμεῖς καί γι' αὐτό πού δέ μᾶς ἀρέσει «εὐχαριστῶ» θά ποῦμε στό Θεό. Ξέρει Ἐκεῖνος γιατί καί τί μᾶς στέλνει. Δέν κάνει λάθος ὁ Θεός!».

Ὅταν ἄρχισα νά μεγαλώνω κι εἶχα πολλές ἀπορίες γιά ὅ,τι δέν καταλάβαινα, τή ρώτησα μιά μέρα:

—Μαμά, γιατί εὐχαριστοῦμε τό Θεό καί γιά κάτι δυσάρεστο;

—Στέλιο μου, συμβαίνει κάτι δυσάρεστο, γιατί ἔχουμε ξεχάσει λίγο ἢ περισσότερο τό Θεό. Καί μ' αὐτό πού μᾶς στέλνει μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά ξανάρθουμε κοντά Του. Ὅπως τό κουδούνι τοῦ σχολείου μαζεύει τούς μαθητές γιά μάθημα, ἔτσι καί τά δύσκολα στή ζωή μας εἶναι, θά λέγαμε, τό καμπανάκι πού χτυπάει καί μᾶς ἐπαναφέρει κοντά στό Θεό.

—Κι ἄν δέν Τόν ξεχνοῦμε; Ὅπως ἐσύ πού κάθε τόσο Τόν θυμᾶσαι καί Τόν εὐχαριστεῖς;

—Καί τότε πάλι ἔχει τό σχέδιό Του ὁ Πάνσοφος. Θέλει νά μᾶς δώσει πιό μεγάλα δῶρα μετά ἀπό τά δύσκολα πού περνᾶμε.

Βρῆκα πολύ παράξενα τά λόγια τῆς μητέρας μου, ἔστω κι ἄν μέ συμβούλεψε νά κάνω τό ἴδιο σέ ὅ,τι μοῦ συμβαίνει.

❁ ❁ ❁

Μετά ἀπό καιρό, παίζοντας μέ τήν ὁμάδα μου ποδόσφαιρο ἔπεσα κι ἔσπασα τό πόδι μου. Ἔκλαιγα ἀπαρηγόρητος ὄχι τόσο ἀπό τόν πόνο, ὅσο γιατί θά ἔχανα τόν τελικό, πού τόσο περίμενα ἀπό καιρό.

Ἡ μητέρα μου μέ συμβούλεψε ἀντί νά κλαίω καί νά ἐκνευρίζομαι, νά δεχτῶ τήν πραγματικότητα καί νά προσπαθήσω λίγο λίγο μέσα στή μέρα νά μήν παραπονιέμαι ἀλλά νά εὐχαριστῶ τό Θεό πού δέν ἔπαθα κάτι χειρότερο καί μέ βεβαίωσε πώς ἔτσι θά νιώσω γρήγορα καλύτερα!

Τῆς ἀπάντησα μέ τρόπο πού ἔδειχνε τήν ἀντίδραση καί τή στενοχώρια μου. Ὅμως δέν ξέρω πῶς, ἀπό τήν ἄλλη κιόλας μέρα, ἄρχισα πολύ ἀραιά στήν ἀρχή, συχνότερα στή συνέχεια νά λέω μυστικά: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού δέν ἔπαθα κάτι χειρότερο»!

Πραγματικά ἡ μικρή μου προσευχή εἶχε ἀποτέλεσμα. Ἄλλαξε ἡ διάθεσή μου. Μά καί τό πόδι μου πῆρε τό καλύτερο πολύ γρηγορότερα ἀπό ὅ,τι περίμενε ὁ γιατρός. Κατάφερα μάλιστα νά παρευρίσκομαι στόν τελικό ἀγώνα καί νά ἐνισχύω τούς φίλους μου ἀπό τήν πρώτη κερκίδα.

❁ ❁ ❁

Ἀργότερα, ὅταν μπῆκα στό γυμνάσιο, ἀλλάξαμε γειτονιά, φυσικά καί σχολεῖο. Ἔχασα τούς ἀγαπημένους φίλους μου. Οἱ νέοι μου συμμαθητές μέ τό πού μέ εἶδαν τήν πρώτη μέρα παρατήρησαν τό σημάδι πού εἶχα στό λαιμό μου ἀπό τή γέννησή μου. Αὐτό ἦταν. Μοῦ ἔβγαλαν ἕνα παρατσούκλι καί ἀπό κείνη τήν ὥρα μέ ξεχώριζαν ἀπό τήν παρέα τους.

Περνοῦσαν οἱ μέρες κι ἐγώ στενοχωριόμουν. Μοῦ κόστιζε ἡ μοναξιά. Μέ πλή-

γωνε ἡ περιθωριοποίηση. Ἄρχισα νά ἀντιπαθῶ τό σχολεῖο καί παρακαλοῦσα τούς γονεῖς μου, νά μή μέ πιέζουν νά πηγαίνω. Ἕνα βράδυ ἦρθε στό δωμάτιο ἡ μητέρα μου καί μέ βρῆκε στό κρεβάτι νά κλαίω ἀσταμάτητα.

Ἔλα, παιδάκι μου, νά τά βάλουμε κάτω τά πράγματα, μοῦ εἶπε μαλακά.

—Δέν ἀντέχω ἄλλο. Θέλω νά ξαναβρεθῶ μέ τήν παρέα μου, μέ τά παιδιά πού μέ ἀγαποῦσαν καί δέν τούς πείραζε τό σημάδι πού μέ κάνει δακτυλοδεικτούμενο στό καινούργιο σχολεῖο.

—Ἄκουσέ με, Στέλιο. Ὅταν βρισκόμαστε μπροστά σέ μιά δυσκολία δέν εἶναι λύση ἡ φυγή. Πρέπει νά παλέψουμε, μέχρι νά νικήσουμε.

—Δηλαδή; Θέλεις νά πεῖς ὅτι τό καλύτερο εἶναι νά μείνω ἐδῶ;

—Ὅσο δύσκολο κι ἄν ἀκούγεται, ναί. Αὐτό εἶναι τό καλύτερο γιά σένα καί θέλω νά τό καταφέρεις.

—Καί πῶς θά ἀντέξω; Μοῦ λές;

—Θά ἀγωνιστοῦμε, Στέλιο. Καί θά νικήσεις, θά δεῖς. Μόνο ἕνα θέλω νά μήν ξεχνᾶς. Στή δύσκολη ὥρα, ὅταν δέ σοῦ φέρονται καλά οἱ συμμαθητές σου, νά μή σκληραίνεις ἀπέναντί τους.

—Καί τί νά κάνω δηλαδή;

—Νά σηκώνεις τά μάτια στόν οὐρανό καί νά λές: «Θεέ μου, φώτισέ τους. Φώτισέ με. Σ' εὐχαριστῶ, πού μοῦ χαρίζεις δύναμη γιά νά ἀντέχω»!

Εἶναι ἀλήθεια πώς ἐκείνη τή στιγμή μοῦ φάνηκε ἀκατανόητη αὐτή ἡ ἰδέα, μά δέν εἶπα λέξη.

❁ ❁ ❁

Λίγες μέρες ἀργότερα δυό τρία παιδιά ἄρχισαν πάλι νά μέ φωνάζουν μέ τό παρατσούκλι μου γελώντας. Τότε προσπάθησα μέ ὅλες μου τίς δυνάμεις νά συγκρατήσω τά δάκρυά μου, νά μήν τούς ἐπιτρέψω νά μέ δοῦν νά κλαίω. Ὅμως μοῦ ἦταν ἀδύνατο. Τά δάκρυα θά ξεσποῦσαν ὁπωσδήποτε. Στή στιγμή θυμήθηκα τά λόγια τῆς μητέρας μου: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου. Φώτισέ τους. Φώτισέ με»! Τά λεγα σιωπηλά μέσα μου, στήν ἀρχή μηχανικά καί ὕστερα πιό συνειδητά. Ἔνιωθα σάν νά μοῦ ἔδιναν τά λόγια αὐτά τῆς προσευχῆς τό σωσίβιο πού ἔψαχνα γιά νά κρατηθῶ ἐκείνη τήν ὥρα. Δέν ξέρω πῶς, ἀλλά τά δάκρυά μου δέν κύλησαν. Ἐξαφανίστηκαν. Ἔπαψα νά νοιάζομαι τόσο πολύ γιά τό πῶς μέ φώναζαν. Αἰσθάνθηκα νά ἔχω κι ἐγώ κοντά μου ἕναν ἄλλο φίλο, πιό δυνατό. Ἐλευθερώθηκα σιγά σιγά ἀπό τό βάσανό μου κι αὐτό μέ βοήθησε νά περάσω στήν ἀντεπίθεση μέ ἄλλο τρόπο.

Παρατήρησα πώς δέν εἶχαν καλούς ἀμυντικούς στήν ποδοσφαιρική ὁμάδα τῆς τάξης. Τόλμησα λοιπόν καί τούς εἶπα ὅτι θά μποροῦσα νά τούς μάθω κόλπα πετυχημένης ἄμυνας. Ἔδειξαν νά μή μέ πιστεύουν. Σ' ἕναν ἀγώνα πού ἔχαναν ἐξαιτίας τῆς ἔλλειψης γεροῦ ἀμυντικοῦ, χωρίς ἄλλα λόγια, μπῆκα μέσα στό γήπεδο καί τούς τό ἔδειξα στήν πράξη.

Αὐτό ἦταν! Στίς πρῶτες μου πετυχημένες ἐπεμβάσεις ἄρχισαν νά μέ χειροκροτοῦν καί ὕστερα νά μέ ἀγκαλιάζουν. Σέ λίγο καιρό δέν ἔπαιζαν χωρίς νά φωνάξουν κι ἐμένα, ἀλλά πιά μέ τό ὄνομά μου. Τό παρατσούκλι δέν ξανακούστηκε ποτέ. Γίναμε φίλοι. Κι ἡ φιλία μας κρατάει ἀκόμη...

Ε.Π.

Ἀπάνθισμα εὐγνωμοσύνης

Στίς **2 Φεβρουαρίου** ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν «Ὑπαπαντή τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ». Τό γεγονός αὐτό ἀπό τή ζωή τοῦ Κυρίου μας ἐξιστορεῖ ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής Λουκᾶς*: Ἡ Παναγία μας, μαζί μέ τόν ἅγιο Ἰωσήφ, ὁδήγησε στό Ναό τοῦ Σολομῶντος τόν Ἰησοῦ, σαράντα ἡμερῶν Βρέφος, γιά νά τό ἀφιερώσει στό Θεό, ὅπως ὅριζε ὁ μωσαϊκός νόμος. Ἐκεῖ Τόν «ὑπήντησε», Τόν ὑποδέχθηκε ὁ Πρεσβύτης Συμεών, πού μίλησε προφητικά καί γιά τό Βρέφος Ἰησοῦ καί γιά τήν Παναγία Μητέρα Του.

Αὐτή ἡ ἑορτή ἀπό παλιά, καί μέσα στό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναδείχθηκε ὡς ἡ «ἡμέρα τῆς μητέρας». Στό πρόσωπο τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ εἶδαν οἱ πιστοί τό πρόσωπο τῆς κάθε μάνας. Καί τό πρόσωπο τῆς κάθε μάνας πῆρε κάτι ἀπό τήν ἱερότητα τοῦ προσώπου τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ.

Ἀπό παλιά καί μέχρι σήμερα, ὅσο κι ἄν ἀλλάζουν οἱ κοινωνικές συνθῆκες, ἡ μάνα θά εἶναι τό πρόσωπο τό ἱερό, ὅπου θά ἀκουμπάει μέ ἀνακούφιση κάθε ἄνθρωπος.

Ἀπό παλιά καί μέχρι σήμερα γιά τή Μάνα τραγούδια, στοχασμοί, ποιήματα ἀπό τῆς ψυχῆς τά βάθη, ἀπό μιά βαθιά πραγματικότητα ἀγάπης καί σεβασμοῦ καί εὐγνωμοσύνης.

Ἕνα μικρό ἀπάνθισμα, μιά μικρή ἀνθοδέσμη ἀπό αὐτά, ἑτοίμασε καί τό *«Πρός τή Νίκη»* γιά ἐκείνη, πού –μαζί μέ τή στιβαρή παρουσία τοῦ Πατέρα– εἶναι τό δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο.

*(Λουκ. β΄ 1-42)

Μάνα γλυκύτατη

Μάνα γλυκύτατη, Μάνα οὐρανόσταλτη, ἀτίμητη Μάνα!

Ὅλα μᾶς τἄμαθες, Μάνα γλυκύτατη, ἀτίμητη Μάνα,
καί μέ τῆς Πίστης μας τ᾽ ἅγιο μᾶς ἔθρεψες κι ἄφθαρτο μάννα.
Ἕνα κομμάτι χρυσάφι μᾶς ἔκρυψες μέσα βαθιά μας,
νά μπουμπουκιάσουν οἱ ἀνθοί λαχταρᾶς τοῦ καλοῦ στήν καρδιά μας.
Μάνα! ποῦ βρῆκες τήν τόση στοργή, τήν ἀγάπη τήν τόση;
Μέσ᾽ στήν ψυχή σου ἀπ᾽ τό χέρι τοῦ Πλάστη μας ἔχει φυτρώσει!

Γ. Βερίτη

Νοσταλγός

Μανούλα μου, ὅταν νοσταλγός πλανιέται ὁ λογισμός μου,
ὅλα τά βλέπω ἀπόμακρα,
μά ἐσένα πάντα ἐμπρός μου,
μέ μιά τρεμούλα προσευχῆς στά χέρια καί στά χείλη
ν' ἀνάβεις τάχα τοῦ σπιτιοῦ τ' ἀκοίμητο καντήλι...

ΑΘΑΝΑ Γ.
Ἀπό τά «ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ»

«Ἡ πρός τήν μητέρα μου ἀγάπη...» *

Ἡ ἀγάπη πρός τή μητέρα μου μέ ἀναχαίτιζε ἀπό πράξη πού θά μποροῦσε νά τήν δυσαρεστήσει, πίστευα δέ ἐνδόμυχα ὅτι καί χωρίς νά εἶναι παροῦσα μέ βλέπει. Τόσο βαθιά ἦταν ἡ τέτοια ἐντύπωση, ὥστε παρέμεινε καί ὅταν ξενιτεύθηκα. Ἡ ἰδέα ὅτι μέ παρακολουθεῖ πάντοτε μέ τό βλέμμα της, πιό ἰσχυρή καί ἀπό τή σκέψη τοῦ «τί θά ἔλεγε, ἄν μέ ἔβλεπε», ἐμπόδισε ἴσως κάποτε πράξεις, πού δέν θά τολμοῦσα νά ὁμολογήσω σ' αὐτήν. Διότι δέν μποροῦσα νά φανταστῶ κάν ὅτι ἦταν δυνατό νά κρύψω τήν ἀλήθεια ἀπό ἐκείνη.
Ὄχι ἀπό ἐκείνη μόνο. Βάση τῆς ἀγωγῆς μου ἡ μητέρα μου θεωροῦσε τήν ἀποστροφή τοῦ ψεύδους. Μοῦ τήν ἐνέπνεε χωρίς κόπο, καί μέ τό δικό της παράδειγμα καί μέ διδάγματα εὔστοχα.

ΒΙΚΕΛΑ Δ.

*ἀπόσπασμα, σέ ἁπλουστευμένη γλώσσα

Ἀπό τή σοφία τοῦ λαοῦ μας

Γέρος, πέργερος*, Μάνα, λέει.
* πέργερος: ὑπέργηρος, πολύ μεγάλος.

Ἡ μάνα 'ναι γλυκό βοτάνι,
κι ὅπου τήνε βάλεις γιάνει.

Ὅποιος δέν ἔχει μάνα
δέν ἔχει μάθια.

Ἄς μί (μέ) κρατεῖ ἡ μανούλα μου,
κι ἄς μί (μέ) κρατεῖ στ' ἀγκάθια.

Μάνα, τό μάννα τ' οὐρανοῦ
καί τά καλά τοῦ κόσμου.

Ἀπ' οὖλα τά γλυκύτερα,
γλυκύτερο εἶν' ἡ μάνα.

Ἀπ' οὖλα τά λαλούμενα κάλλιο λαλεῖ ἡ καμπάνα
κι ἀπ' οὖλα τά μυρωδικά κάλλιο μυρίζει ἡ μάνα.

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟ

Τήν Καθαρή Δευτέρα τῶν παιδικῶν μας χρόνων δέ θά τήν ξεχάσω ποτέ, ὅσα χρόνια κι ἄν περάσουν, γιατί βλέπεις, μεταξύ ὅλων τῶν ἄλλων ξεχωριστῶν καί ἰδιαίτερων πού εἶχε αὐτή ἡ ἡμέρα, στό μυαλό μου εἶναι πάντα συνδεδεμένη μέ τό πέταγμα τοῦ χαρταετοῦ. Μ᾽ αὐτό τό χάρτινο πουλί πού ἀνέβαινε ψηλά ἀπ᾽ τά χέρια μας νιώθαμε πώς μαζί του ταξιδεύαμε κι ἐμεῖς, κύριοι κι ἀφέντες, στό ἀπέραντο γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ μ᾽ ἕναν τρόπο μοναδικό πού εἶχε τά μυστικά του καί τήν τέχνη του.

Τί νά σᾶς πρωτοπῶ; Γιά τόν τρόπο κατασκευῆς του πού κρατοῦσε μέρες μέχρι νά συγκεντρώσουμε τά ὑλικά, νά συμφωνήσουμε στά χρώματα καί τό μέγεθος μέ τ᾽ ἀδέλφια μου; Ἤ γιά τό τί περνούσαμε μέχρι νά τόν σηκώσουμε ψηλά βρίσκοντας τό κατάλληλο σημεῖο καί τό εὐνοϊκό ἀεράκι; Ἤ μήπως γιά τήν ἀγωνία νά τόν κρατήσουμε ἐκεῖ χωρίς νά πέσει ξαφνικά ἤ νά μπλεχτεῖ μέ τούς ἄλλους πού τόν συναγωνίζονταν στό πέταγμά του;

Ἡ Καθαρή Δευτέρα τῶν παιδικῶν μας χρόνων εἶχε τό δικό της χρῶμα, σάν τό χαρταετό μας. Πίσω ἀπ᾽ τό παλιό μοναστήρι τοῦ Ἅϊ-Γιάννη κάθε χρόνο τέτοια μέρα τό πέταγμα ξεκινοῦσε ἀπ᾽ τό πρωί καί τέλειωνε τό δειλινό, σάν ἀκούγαμε τό σήμαντρο γιά τό Ἀπόδειπνο. Μικροί, μεγάλοι παίρναμε τότε τό δρόμο γιά τήν ἐκκλησιά. Σιωπηλοί καί σοβαροί, ἐμεῖς γιατί τέλειωνε κάτι πού ὅλο τό χρόνο περιμέναμε μέ τόση χαρά, κι οἱ μεγάλοι πού καταλάβαιναν περισσότερα γιατί ἄρχιζε ἡ Μεγάλη Σαρακοστή.

Κάποια χρονιά ὅμως ὁ ἀϊτός ἀνέβηκε πιό ψηλά ἀπ᾽ ὅλους τούς ἄλλους. Καί μεῖς καμαρώναμε τόσο πολύ, φαίνεται, γι᾽ αὐτό μας τό κατόρθωμα, πού ἐκεῖνος προτίμησε νά μήν ξανακατέβει στή γῆ καί πῆρε τό δικό του δρόμο ἀναχώρησης. Ἡ λύπη μας ἦταν τόση, ὥστε δέν μπόρεσα τότε νά κατανοήσω πολύ καλά ἐκεῖνα πού μᾶς εἶπε ὁ πατήρ Συμεών στό τέλος τοῦ Ἀποδείπνου, συνδυάζοντας τό πέταγμα τοῦ δικοῦ μας χαρταετοῦ μέ κάτι ἄλλα πετάγματα τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, πού μόλις ἄρχιζε. Τώρα βέβαια πού εἶμαι πιό μεγάλος, καθώς ξαναφέρνω στό νοῦ μου τά ὅσα μᾶς εἶπε, καταλαβαίνω περισσότερα.

— Εἴδατε τούς χαρταετούς πού γέμισαν καί φέτος τόν οὐρανό; ρώτησε φέρνοντας μπρός μας τήν εἰκόνα. Δέν εἶναι μόνο ἕνα ὄμορφο ἔθιμο αὐτό τῆς Καθαρῆς Δευτέρας στήν πατρίδα μας, παιδιά μου. Ἕνας πολύχρωμος χάρτινος κόσμος σέ διάφορα σχήματα καί σχέδια πού διακόπτει τό ἀπέραντο γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ προσελκύει τό βλέμμα μας καί μᾶς στέλνει ἀπό ἐκεῖ ψηλά τό δικό του μήνυμα γιά τήν περίοδο πού ἀρχίζει: Ἄν μποροῦσαν ν᾽ ἀφήσουν κι οἱ δικές μας καρδιές γιά λίγο τή γῆ καί ὅ,τι μᾶς κρατᾶ χαμηλά καί νά πετάξουν ψηλά στόν οὐρανό, πιό κοντά στό Θεό...!

Θά μπορούσαμε νά παρομοιάσουμε τό πέταγμα τῶν χαρταετῶν μέ τήν πνευματική μας πορεία τή Μεγάλη Σαρακοστή, εἶπε ὁ πατήρ Συμεών.

Θέλει κόπο, ἐπιμονή καί ὑπομονή τό πέταγμα τοῦ χαρταετοῦ. Νά τρέξουμε, νά βάλουμε ὅλη μας τήν τέχνη, νά ἱδρώσουμε, νά ματώσουμε κάποτε ἄν χρειαστεῖ... Ἔτσι καί στά πνευματικά πετάγματα: θέλει ἀγώνα καί πάλη, δύναμη καί θέληση καί ἐνθουσιασμό.

Κάθε χαρταετός διαγράφει τή δική του πορεία στόν οὐρανό. Ἄλλοι πιό δεξιοτέχνες καί τολμηροί θ᾽ ἀνέβουν πιό ψηλά, ἄλλοι πιό χαμηλά ἐπαγρυπνοῦν μή χάσουν ὕψος κι ἄλλοι μετροῦν συνεχεῖς προσπάθειες καί πτώσεις, ἀναζητοῦν λάθη καί ἀγωνίζονται νά ἐπανορθώσουν. Γιά ν᾽ ἀνέβουν πιό ψηλά, νά ξεφύγουν, ἀνάλαφροι ἀπό κάθε περιττό βάρος, μέ λεύτερη κι ἀδούλωτη ἀπό ἀδυναμίες καί πάθη ψυχή.

Καμαρώσατε καί χαρήκατε τό πέταγμά του καί φέτος ὅπως κάθε χρόνο, παιδιά μου. Μά προσέξατε ὅτι κανένας χαρταετός δέν μπορεῖ ν᾽ ἀνέβει ψηλά χωρίς τή βοήθεια τοῦ ἀέρα; Ἔτσι κι ψυχές μας χωρίς τή χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί τή δύναμη τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ψυχές μας θά μένουν βαριές καί δυσκίνητες, καθηλωμένες στή γῆ.

Κι ὅσο σκοινί ἔχει ἡ «καλούμπα» μας, ἡ ἐφήμερη κι ἀπρόβλεπτη ζωή μας, τόσο κι ἐμεῖς ἄς ἀφήνουμε ν᾽ ἀνεβεῖ ψηλά κι ὅλο ψηλότερα, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός, πρίν σπάσει καί κοπεῖ ἤ πεῖ ὁ Θεός "δέν ἔχει ἄλλο". Γιατί τότε γυρισμό κι ἄλλα πετάγματα δέ θά ᾽χει ὁ χαρταετός, μήτε ἡ ζωή μας... Εἶναι καιρός νά ἀκολουθήσουμε τούς χαρταετούς στό πέταγμά τους...

Καλή Σαρακοστή!

Φ.

Ἀπορίες...

Μαγεία

Λευκή ἤ μαύρη; Ὑπάρχει;

(ἡ συζήτηση στήν ὥρα τῶν θρησκευτικῶν σέ ἕνα τμῆμα τῆς Α΄ Λυκείου)

— Καλημέρα, παιδιά. Γιατί ἔτσι ἀναστατωμένοι σήμερα;

— Κύριε, κύριε, νά μιλήσω ἐγώ; Ξέρουμε, κύριε, ὅτι στό βιβλίο μας τό μάθημα γιά τή μαγεία εἶναι ἀρκετές ἑνότητες παρακάτω, ἀλλά προέκυψε μιά συζήτηση μέ ἄλλο καθηγητή καί θέλουμε νά μᾶς πεῖτε τί συμβαίνει.

— Ὁ Κωστής λέει ὅτι εἶδε σέ ἕνα ντοκυμαντέρ ὅτι ἡ μαύρη μαγεία ἔχει σχέση μέ τό κακό, ἐνῶ ἡ λευκή γίνεται γιά καλό σκοπό, ὅπως γιά παράδειγμα νά ἀποκτήσει κάποιος πλοῦτο ἤ δόξα. Ἔτσι εἶναι κύριε;

— Εἶναι ὅλων σας ἀπορία; Ὁρίστε, Χριστίνα.

— Δέν ἀσχολοῦμαι γενικά, ἀλλά πιστεύω ὅτι μαγεία δέν ὑπάρχει. Τή συναντοῦμε σέ κοινωνίες ὑπανάπτυκτες. Ὅλα ξεκινοῦν ἀπό τό μυαλό τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν πιστέψει ὅτι κάποια πράγματα θά συμβοῦν, συμβαίνουν. Αὐτό συζητούσαμε καί τήν προηγούμενη ὥρα μέ τή φιλόλογο.

— Τό ζήτημα, λοιπόν, ἔχει πολλά μικρά ἐρωτήματα. Ἄς τά πάρουμε μέ τή σειρά. Πρῶτα-πρῶτα, **ὑπάρχει μαγεία;** Ναί, ἀφοῦ ὑπάρχει ὁ διάβολος, ἀπό τόν ὁποῖο αὐτή ἀπορρέει. Μάλιστα τόν τελευταῖο καιρό διαφημίζεται καί πολύ, ἔντεχνα ὅμως καί χωρίς νά πολυδιακρίνεται, μέ ταινίες, βιντεοπαιχνίδια, βιβλία, ὅπως ὁ Χάρρυ Πότερ.

— Ἀλήθεια, κύριε; πετάχτηκε ἡ Ἀναστασία. Κι ἐγώ ξενυχτοῦσα κάθε φορά πού ἔβγαινε τό καινούριο του βιβλίο... Καλά ἔλεγε ἡ μητέρα μου ὅτι κάτι δέν πάει καλά μέ ὅλη αὐτή τήν ὑπόθεση.

— Δυστυχῶς, παιδιά, εἴμαστε ἀπόλυτα πεπεισμένοι ὅτι ὁ τόσο συμπαθής στά παιδιά μικρός ἥρωας πού τώρα μεγάλωσε, προσπαθεῖ νά μυήσει τούς θαυμαστές του στή μαγεία, καθώς τό παραδέχτηκε καί ἡ ἴδια ἡ συγγραφέας τοῦ βιβλίου.

Ἄς ξαναγυρίσουμε ὅμως στά σχετικά ἐρωτήματα πού προκύπτουν: **Τί εἶναι μαγεία;** Εἶναι ἡ ἐπίκληση, τό κάλεσμα τῶν σκοτεινῶν, δαιμονικῶν δυνάμεων **μέ σκοπό** νά πετύχει ὁ ἄνθρωπος κάτι πού ξεπερνᾶ τίς δικές του δυνάμεις, συνήθως κακό. Αὐτό εἶναι μαύρη μαγεία καί στό ὄνομά της ἔχουν γίνει φρικτές πράξεις καί ἐγκλήματα. Ἀπό τά πανάρχαια ἀκόμη χρόνια ὁ ἄνθρωπος σαγηνευόταν ὅταν κατόρθωνε κάτι πού ξεπερνοῦσε τίς δικές του δυνάμεις. Γι' αὐτό καλοῦσε τά πονηρά πνεύματα γιά νά τό πετύχει. Ἔχει δίκιο ἡ Χριστίνα ὅτι συναντοῦμε τή μαγεία περισσότερο στίς πρωτόγονες κοινωνίες, γιατί αὐ-

τές διατήρησαν τήν ἐπικοινωνία μέ τά πονηρά πνεύματα. Δυστυχῶς ὅμως στούς σύγχρονους πολιτισμούς μας δώσαμε μοντέρνο χρῶμα ἀκόμη καί στή μαγεία καί τήν ἔχουμε εἰσαγάγει μέ ὡραῖο περιτύλιγμα καί στά πιό πολυτελή σαλόνια... Ἔτσι, μπορεῖ νά ἀκούσετε ὅτι μεγάλοι καί τρανοί τῆς πολιτικῆς καί τῆς τέχνης ἔχουν τόν προσωπικό τους... μάγο, χωρίς νά συνειδητοποιοῦν οἱ ταλαίπωροι ὅτι βάζουν τή δυστυχία στό σπίτι τους καί στήν ψυχή τους.

— Γιατί, ὅμως, κύριε, δυστυχία, ἐφόσον μπορεῖ νά ἐξασκοῦν μόνο τή λευκή μαγεία;

— Ἐδῶ, λοιπόν, ἐρχόμαστε στό ἄλλο ἐρώτημα. **Ὑπάρχει καί λευκή μαγεία;** Ὑπάρχει δηλαδή, μαγεία πού γίνεται γιά καλό σκοπό; Εἶναι ποτέ δυνατό νά ζητήσεις βοήθεια ἀπό τό διάβολο πού θέλει μόνο καί πάντα τό κακό, καί νά πετύχεις τό καλό; Μπορεῖ ποτέ ὁ διάβολος νά κάνει κάτι καλό; Ὁρίστε, Μάριε.

— Καί ὅμως, κύριε, ἐμεῖς εἴχαμε κάποιο συγγενή πού ἐπισκέφτηκε κάποιο μάγο καί πέτυχε νά ἐξελιχθεῖ ἐπαγγελματικά μέσα σέ μικρό χρονικό διάστημα.

— Περίμενα μιά τέτοια παρέμβαση. Τή συνέχεια τήν ξέρεις;

— Ἔχουμε χάσει τά ἴχνη του, ἀκούσαμε ὅμως ὅτι ἔγινε πολύ παράξενος.

— Πράγματι, παιδιά, ὑπάρχουν φορές πού ὁ διάβολος δίνει λύσεις μέσω τῆς λευκῆς μαγείας, ὄχι βέβαια γιατί θέλει νά ἀνακουφίσει τόν ἀνθρώπινο πόνο, ἤ νά δώσει χαρά στόν ἄνθρωπο, ἀλλά γιατί προσπαθεῖ νά κερδίσει τήν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων, ὥστε πιό εὔκολα καί ὁλοκληρωτικά νά τόν ἐξουσιάσει στή συνέχεια. Εἶπες, Μάριε, ὅτι ἔγινε παράξενος. Δέν ξέρω βέβαια, τί ἐννοεῖς, ἀλλά στούς ἀνθρώπους πού θά τοῦ δώσουν τό δικαίωμα, ὁ διάβολος γίνεται πολύ κακός ἀφέντης. Ἴσως καί γι᾽ αὐτό νά εἶναι πιό ὕπουλη ἡ λευκή μαγεία, γιατί δέ φαίνεται ξεκάθαρα ποιός εἶναι ὁ κύριός της. Ἄν ψάξετε τίς περιπτώσεις τῶν ἀνθρώπων πού ἀναζήτησαν κάποια «βοήθεια» σέ μάγους, ταλαιπωρήθηκαν στή συνέχεια, γιατί μέ τά πονηρά πνεύματα δέν ἀστειευόμαστε, παιδιά. Καί βέβαια, ὁ πιστός χριστιανός, πού ζεῖ τή λατρευτική καί μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἀσφαλίζεται μέ τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, δέν ἔχει τίποτα νά φοβηθεῖ ἀπό ὅλα αὐτά. Ὑπάρχουν ὅμως στήν πατρίδα μας τόσοι συνάνθρωποί μας χωρίς καμιά ἐνημέρωση. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί πού θά βρεθοῦν ἴσως στό δρόμο σας, μπορεῖ νά περιμένουν τή δική σας βοήθεια, γιά νά μείνουν μακριά ἀπό μιά πιθανή περιπέτεια πού θά τούς στοίχιζε ψυχική ταλαιπωρία, μπορεῖ καί ἐπικίνδυνη περιπλάνηση. Τί λές, Ἀνδρέα;

— Εἶχα πεῖ, δέ θά μιλήσω καθόλου γιατί δέ μ᾽ ἐνδιαφέρουν αὐτά, ἀλλά τώρα νιώθω σάν νά τακτοποιήθηκε κάτι θολό μέσα μου. Εὐχαριστοῦμε γιά τήν ξεκάθαρη τοποθέτηση.

Κ.

Πάνω στή γέφυρα*

Πάνω στή μεγάλη γέφυρα τῆς Πόλης, πού ἑνώνει τίς δύο ὄχθες τοῦ Κεράτιου Κόλπου: τό Καρά-κιοΐ τοῦ Γαλατᾶ μέ τό Ἐμίν-Ὀνού τοῦ Σταμπούλ, περπατοῦσαν δυό παιδιά. Μόλις θά ἦταν δώδεκα χρόνων· κρατοῦσαν τά βιβλία τους κάτω ἀπό τήν ἀμασχάλη τους γιατί γυρνοῦσαν ἀπό τό σχολειό τους, τή Μεγάλη Σχολή τοῦ Γένους. Τό ξακουστό σχολεῖο ἦταν τότε κοντά στά Πατριαρχεῖα, σ' ἕνα ξύλινο παλιόσπιτο ἑνός στενοῦ δρόμου τοῦ Φαναριοῦ.

Δέν ἦταν ἡ πρωινή ὥρα πού φθάνουν, τό ἕνα κατόπι ἀπό τό ἄλλο, τά βαποράκια... ἀπό τά προάστεια τοῦ Βοσπόρου, ἀπό Πριγκηπόννησα, ἀπό παντοῦ καί χύνουν τούς ἐπιβάτας τους στή γέφυρα... δέν ἦταν ἡ βραδινή ὥρα πού, ἀνάμεσα στήν ὀχλοβοή, πού ἀκούονται γλῶσσες ὅλων τῶν τόπων τῆς γῆς, συναπαντιῶνται πάνω στή γέφυρα μεγάλα καί ὁρμητικά κύματα ἀνθρώπων κάθε χρώματος, κάθε φυλῆς, κάθε ἐνδυμασίας... ὄχι, δέν ἦταν μιά ἀπό τίς ὧρες ἐκεῖνες πού θαμπώνονται τά μάτια καί ζαλίζεται τό κεφάλι... Τώρα ἀραιοί ἦσαν οἱ διαβάτες της... καί θἄλεγες, πώς ὕστερα ἀπό τόσο κόπο ξεκουράζεται ἥσυχα ἡ γέφυρα ἐπάνω στά σιδερένια πλεούμενα στηρίγματά της.

Τά δυό παιδιά ἀκουμποῦσαν στά σιδερένια κάγκελα τοῦ γεφυριοῦ καί κοίταζαν μέ θαυμασμό πότε πρός τό ἔξω μέρος τοῦ γεφυριοῦ, πρός τό Σαραΐ-Μπουρνοῦ ἤ τό Βόσπορο, καί πότε πρός τά μέσα, πρός τόν Κεράτιο Κόλπο, κι' ἔβλεπαν τά μικρά, ἀκούραστα βαποράκια νά πλησιάζουν, νά φεύγουν, κτυπῶντας μέ τίς δυό τους ρόδες τή θάλασσα καί σφυρίζοντας δυνατά· κοίταζαν τίς ἄσπρες βάρκες τῶν τούρκικων πολεμικῶν... τἀμέτρητα καράβια τοῦ μεγάλου λιμανιοῦ μέ τά ψηλά, ἴσια κατάρτια τους...

Τά δυό παιδιά ἀφοῦ περπάτησαν λίγο πάνω στήν γέφυρα, ἦρθαν καί στάθηκαν κοντά στά κάγκελα, καί ἀπό ψηλά ἔβλεπαν τά πράσινα καί βαθειά νερά τοῦ Κεράτιου Κόλπου.

— Θἄμαστε πάντα φίλοι; ρώτησεν ἔξαφνα τό ἕνα ἀπό τά παιδιά.

— Ὤ! πάντα! ἀποκρίθηκε τό ἄλλο.
— Ὅσο νά πεθάνωμε;
— Ὅσο νά πεθάνωμε;
— Τότε νά τί νά κάνωμε!

Καί ἀπό τήν τσέπη του ἔβγαλε μιά καινούργια χτένα, τήν ἔκαμε δύο κομμάτια, ἔμπηξε τά δόντια τοῦ ἑνός κομματιοῦ στά δόντια τοῦ ἄλλου, καί ἔτσι ἑνωμένα, σ' ἕνα κομμάτι, τἄριξε στή θάλασσα· τά δυό παιδιά ἔσκυβαν τά κεφάλια τους πάνω ἀπό τή γέφυρα καί κοίταζαν μέ καρδιοχτύπι πῶς κατέβαιναν κάτω. Κατέβαιναν ὄχι ἴσια, ἀλλά λοξά καί ὁλοένα γίνονταν πιό θαμπότερα, μικρότερα· ἔτρεμαν καί τά δυό παιδιά μή χωρισθοῦν τά κομμάτια πρίν φθάσουν στό βυθό τοῦ Κεράτιου κόλπου καί δέν μείνουν ἐκεῖ κάτω γιά πάντα ἑνωμένα, ἀχώριστα...

Ἀφοῦ ἐβούλιαξε ἡ κτένα κρατῶντας σφιχτά στά δόντια της τή φιλία τῶν δύο παιδιῶν, οἱ δυό μικροί φίλοι σήκωσαν τήν ἴδια στιγμή τά κεφάλια τους καί ἐκοιτάχτηκαν στά μάτια μέ συγκίνηση:

— Ὅσο θᾶναι αὐτά ἑνωμένα, θἄμεθα κι ἐμεῖς φίλοι!
— Αἰώνια!
— Ὤ! Ναί, αἰώνια!

Καί πιάστηκαν ἀπό τό χέρι καί γυρνοῦσαν στό σπίτι τους, καί ἦσαν εὐτυχισμένα. Τό κεφάλι τους ἦταν γεμᾶτο μέ εὐγενικά σχέδια, ἡ καρδιά τους γεμάτη καλωσύνη.

Ἄ! Πόσο καλό τόν κάνει ἡ φιλία τόν ἄνθρωπο!

* * *

Ἐπλησίαζαν πιά στήν ἄκρη τοῦ γεφυριοῦ. Μά ἔξαφνα στάθηκαν σάν νά κόλλησαν τά πόδια τους ἐπάνω στά ξύλα... καί τό πρόσωπό τους ἄλλαξε χρῶμα...

Ἕνας ἀπό τούς Τούρκους ὑπαλλήλους τῆς γέφυρας, μέ τό μακρύ πουκάμισο, πού μαζεύουν τούς παράδες τῶν διαβατῶν –πληρώνουν ὅσοι περνοῦν ἀπό τή γέφυρα– ἔβριζε, σκουντοῦσε, ἔδιωχνε ἄγρια ἔξω ἀπό τή γέφυρα ἕναν ἄνθρωπο κουρελιασμένο, πού πουλοῦσε φιστίκια.

Ὁ ταλαίπωρος δέν εἶχε παράδες νά πληρώση τά «διόδια»· δέν θά εἶχε πουλήσει φαίνεται διόλου φιστίκια ἀκόμη, κι ὁ ὑπάλληλος δέν τόν ἄφινε νά περάση.

Ἴσως ἔκανε τό χρέος του αὐτός, ἄν καί τό χρέος μπορεῖ νά γίνεται καί χωρίς βάρβαρα σκουντήματα πού κάνουν νά πονᾶ τό κορμί καί χωρίς βρισιές σκληρές πού κάνουν νά πονᾶ ἡ ψυχή. Τά δυό παιδιά ἅμα εἶδαν τήν ἀγριεμένη μορφή καί τά βάναυσα χέρια τοῦ τούρκου καί τήν φοβισμένη, τήν κατακίτρινη ὄψη τοῦ δυστυχισμένου ἀγανάκτησαν κι ἐλυπήθηκαν...

Ὅλο τό γλυκό αἴσθημα πού γέμιζε τήν καρδιά τους ἔγινε συμπάθεια γιά τόν ἄγνωστο ἐκεῖνο. Ὁ καημένος! Φαινόταν ξένος, καί ποιός ξέρει τί φτώχεια ἀφῆκε πίσω του, κι ἐξενιτεύθηκε... καί ποιός ξέρει πόσα στόματα περίμεναν... καί τώρα τόν ἔδιωχναν σά σκύλο, χειρότερα ἀπό σκύλο, γιά λίγους παράδες!...

Ἡ ἰδία ἰδέα ἦλθε μαζί στό νοῦ καί τῶν δυό παιδιῶν καί τά χέρια τους σύγχρονα μπῆκαν στήν τσέπη τους κι ἔβγαλαν μέ μιᾶς ὅ,τι εἶχαν μέσα. Καί τῶν δυό μαζί ἡ περιουσία ἦταν τέσσερα γρόσια.

— Ὅλα νά τοῦ τά δώσωμε!
— Ναί, ὅλα! ὅλα!...

Πλησίασαν στήν ἄκρη, τήν πιό ξέμακρη ἄκρη τῆς γέφυρας, πού εἶχε παραμερίσει μέ τό ζεμπίλι του τρέμοντας ὁ ξένος, κι ἔριξαν τά τέσσερα γρόσια τους μέσα στά φιστίκια του, σάν νά ἤθελαν τάχα ν' ἀγοράσουν· ἐκεῖνος πῆρε μέ χαρά κάμποσες φοῦκτες φιστίκια, τά ζύγισε, γονατιστός ὅπως ἦταν, μέ τή μικρή του ζυγαριά,

καί τούς τἄδωκε. Μά τά παιδιά τά ἔριξαν πάλι μέσα στό ζεμπίλι του καί κράτησαν λίγα· ἤθελαν νά μή πάρουν διόλου, μά φοβήθηκαν μήπως τό νομίσει γιά προσβολή πώς τοῦ κάνουν ἐλεημοσύνη καί δέν πάρει τά τέσσερα γρόσια τους. Κανένας δέν εἶχε πεῖ στά παιδιά πόσο ἁπαλά, πόσο χαϊδευτικά πρέπει ν' ἁπλώνεται τό χέρι ὅταν κάνει καλωσύνη... ἡ καρδιά τους ἡ πλημμυρισμένη ἀπό φιλία, μόνη της ἐκατάλαβε τό εὐγενικό φέρσιμο τῆς καλωσύνης.

Ὁ πουλητής τῶν φιστικιῶν γύρισε καί κοίταξε τά παιδιά μέ μεγάλη ἀπορία· μά μονομιᾶς μιά γλυκειά ἔκφραση χύθηκε στό πρόσωπό του· ἔνιωσε ἔξαφνα μέσα στόν πόνο του καί στήν καταφρόνεσή του πώς τά τέσσερα ἐκεῖνα γρόσια τά δυό παιδιά δέν τά ἔδιναν γιά τά φιστίκια του, ἀλλά γιά τήν καρδιά του, γιά νά τόν παρηγορήσουν, γιά νά τοῦ ποῦν:

«— Μήν κλαῖς, καλέ ἄνθρωπε, δέ σέ βρίζουν ὅλοι, δέν σέ σκουντοῦν ὅλοι, δέν εἶσαι ἔρημος καί ἀβοήθητος στόν κόσμο· βρίσκονται καί πονετικοί ἄνθρωποι· ἐμεῖς σέ συμπονοῦμε, μήν κλαῖς, ξενιτεμένε ἄνθρωπε!»

Τά μάτια τοῦ ξένου ἦσαν δακρυσμένα ἀπό πρίν, καί τά μάτια τῶν παιδιῶν, ἅμα τά ἀντίκρισαν, σάν νά καθρεφτίστηκαν τά δάκρυα στά μάτια τους, δάκρυσαν καί τά δικά τους...

.....

Πέρασαν ἀπό τότε ἀρκετά χρόνια· τά παιδιά ἔγιναν ἄντρες καί εἶναι ἀκόμη φίλοι.

Καί τώρα ἀκόμη ἅμα θυμηθοῦν τά τέσσερα γρόσια τοῦ δυστυχισμένου φιστικᾶ –πού δέν ξέρουν πόσα ἦταν τοῦ ἑνός καί πόσα τοῦ ἄλλου, γιατί οὔτε ὅταν τἄδωκαν ἔκαμαν τό λογαριασμό– νιώθουν κάθε φορά τήν ἅγια ἐκείνη συγκίνηση τῶν παιδικῶν τους χρόνων, καί, ὅπου καί ἄν βρίσκονται, μεταφέρονται μέ τό νοῦ τους πάνω στή γέφυρα καί μικραίνουν, μικραίνουν, γίνονται δώδεκα χρόνων καί κρατοῦν τά βιβλία τους κάτω ἀπό τήν ἀμασχάλη τους καί στέκουν ἐμπρός στόν πουλητή τῶν φιστικιῶν καί τόν βλέπουν μέ δακρυσμένα μάτια... Ὕστερα ἀπ' ὀλίγες στιγμές ἡ ὀπτασία περνᾶ, χάνεται ἡ γέφυρα μέ τόν φιστικᾶ, τά δυό παιδιά μεγαλώνουν πάλι, τό πρόσωπό τους δέν ἔχει πιά τίποτε παιδικό, μά τά μάτια μένουν τά ἴδια, δακρυσμένα... ὅπως τότε.

Χαρά στόν ἄνθρωπο πού εὐτύχησε νά ἔχει παιδικές ἐνθύμησες, χαρά σέ ἐκεῖνον πού ἀφῆκε μερικές στιγμές εὐτυχίας πίσω, στά παιδικά του χρόνια, καί γυρνᾶ κἄποτε μέ τό νοῦ του καί τίς ξαναβρίσκει! Χαρά καί σέ κεῖνο τό παιδί, πού κάνει τό καλό, ὅταν μπορεῖ!...

---

* (Ἀπόσπασμα, Παιδικά διηγήματα Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου, Ἐν Ἀθήναις 1883).

Ὄμορφα νεανικά διηγήματα

Ἀπευθυνθεῖτε στό Βιβλιοπωλεῖο «Ο ΣΩΤΗΡ»
Σόλωνος 100 (106 80 ΑΘΗΝΑ) **Τηλ. 210.3624349.**

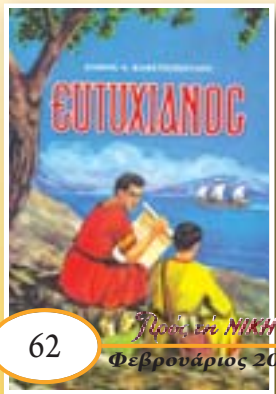

ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΚΑΡΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ

Ὑλικά

- Χαρτόνια λεπτά σέ χρώματα τῆς ἀρεσκείας σας
- Κόλλα, ψαλίδι

Κατασκευή

1. Παίρνουμε ἕνα κομμάτι χαρτόνι περίπου 8Χ13 ἑκ. καί τό κόβουμε σέ ἰσομεγέθεις λωρίδες 1ἑκ. χωρίς νά φτάνουμε ὥς τό τέλος (εἰκόνα 1).

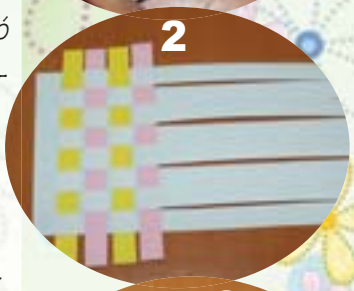

2. Κόβουμε πάλι ἰσομεγέθεις λωρίδες σέ ἄλλα δύο χρώματα περίπου 6-7 σέ ἀριθμό.
3. Ἀρχίζουμε τό πλέξιμο τοῦ καλαθιοῦ μέ τίς κομμένες λωρίδες νά μπαίνουν στό κομμένο χαρτόνι μία πάνω μιά κάτω τίς λωρίδες ἑνός χρώματος καί μιά κάτω μιά πάνω τίς λωρίδες ἄλλου χρώματος (εἰκόνα 2).
4. Μετά παίρνουμε τό πατρόν (δηλ. τή βάση τοῦ καλαθιοῦ) καί τό κολλᾶμε στή πλέξη ἀπό τήν ἀνάποδη πλευρά καί κόβουμε τίς περίσσιες ἄκρες ἀπό τίς τρεῖς πλευρές (εἰκόνα 3).
5. Ὕστερα κόβουμε τά ὑπόλοιπα κομμάτια, δηλαδή τό χεράκι, τίς τουλίπες καί τά φύλλα καί τά κολλᾶμε ἀντίστοιχα, ὅπως δείχνει καί ἡ εἰκόνα σέ χαρτόνι 20χ26 (τσακισμένο στή μέση).
6. Στό τέλος κόβουμε καί ζωγραφίζουμε τό πουλάκι καί τήν πεταλούδα καί τά κολλᾶμε.

Καλή ἐπιτυχία

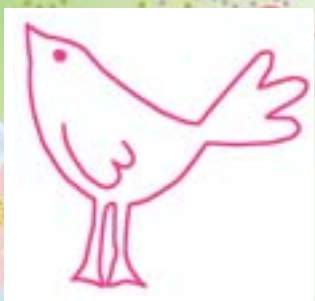

✔ Μέ χαρά ἔλαβα τά μηνύματα ἀπό ***μαθήτριες τοῦ Μέσου Κ. Σ. Ἡλιουπόλεως, Ἀθήνα***. Μοῦ γράφουν ὅτι ἀγαπᾶνε τό *«Πρός τή Νίκη»*, τό διαβάζουν μιά καί δυό καί περισσότερες φορές ὥσπου νά βγεῖ τό ἑπόμενο τεῦχος, ὅτι τούς ἀρέσουν οἱ ἱστορίες γιά τόν Χριστό, ἄλλες ὄμορφες ἱστορίες, τά παιχνίδια, οἱ συνταγές κ.λπ. Ἔχουν ὅμως καί ἐνδιαφέρουσες ἀπορίες:

Γράφει *ἡ Πόπη*:

Γιατί νά ὑπάρχουν κάποιοι «γνωστοί-ἄγνωστοι», πού νά καταφέρουν νά σβήσουν τήν ἱστορία;

Περίπου τά ἴδια γράφει καί ἡ Χρύσα:

Γιατί στά σχολικά βιβλία τῆς Ἱστορίας λένε τά πράγματα ὅπως τούς συμφέρει καί ὄχι ὅπως ἔγιναν;

Οἱ ἐρωτήσεις δείχνουν ὅτι ἔφθασε μέχρι ἐσᾶς ὁ σάλος πού δημιουργήθηκε μέσα στήν ἑλληνική κοινωνία, πρίν λίγα χρόνια, ὅταν ἐμφανίσθηκε σέ σχολικό βιβλίο ἡ προσπάθεια μειώσεως τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καί διαστρεβλώσεώς τους, μέ τή συγκεκριμένη περίπτωση τῆς συμφορᾶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ τό 1922, τή Μικρασιατική καταστροφή. Πόση θύελλα διαμαρτυριῶν! Καί αὐτό, γιατί ζοῦν ἀκόμη ἐκεῖνοι πού ὑπέστησαν τά δεινά, καί ἡ ἱστορία εἶναι βίωμα μέσα στήν ψυχή τοῦ Ἕλληνα. Καί αὐτό τό βίωμα μεταδίδεται ἀπό γενιά σέ γενιά. Ἡ ἱστορία γράφεται μέσα στήν ψυχή τοῦ Ἕλληνα. *Γιατί ὅμως κάποιοι τήν γράφουν ὅπως δέν ἔγινε*; Ὅταν αὐτό γίνεται, ὑπάρχουν κάποιες σκοπιμότητες. Οἱ σκοπιμότητες αὐτές παρουσιάζονται ὡς καλές. Διαφημίζονται ὡς προσπάθεια βελτιώσεως τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν λαῶν. Ὅταν ὅμως οἱ γειτονικοί λαοί καραδοκοῦν καί ἐνεργοῦν σέ βάρος τῆς Πατρίδας μας, ἐπιτρέπεται νά μή ξέρει τό Ἑλληνόπουλο τί τοῦ γίνεται; Ἡ ἱστορία ἐπιβάλλεται νά γράφεται ἀντικειμενικά. Ἐπειδή ὅμως αὐτό κάποτε δέν γίνεται, ὅπως εἴπαμε, προβάλλει ἡ ὑποχρέωση τοῦ κάθε Ἕλληνα νά ψάχνει γιά τήν ἱστορική ἀλήθεια. Καί νά μάχεται γι' αὐτήν.

Καί ἄλλη ἀπορία ἀπό τήν *Μαρία τήν ὁλόχαρη*:

Γιατί στή θ. Λειτουργία τοῦ Ἰακώβου οἱ ἱερεῖς κοινωνοῦν χωριστά ἐνῶ οἱ πιστοί ὄχι;

Μιά ἰδιαίτερη εὐλογία γιά τή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου. Ὅπως εἶναι γνωστό, τρεῖς εἶναι οἱ θεῖες Λειτουργίες πού τελοῦνται (ὑπάρχουν καί ἄλλες θεῖες λειτουργίες) στήν Ἐκκλησία μας: Αὐτή πού τελεῖται τίς περισσότερες φορές καί εἶναι τοῦ ἱ. Χρυσοστόμου. Αὐτή πού τελεῖται δέκα φορές μόνο τό χρόνο καί εἶναι τοῦ Μ. Βασιλείου. Καί τρίτη αὐτή τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πού τελεῖται μιά φορά τό χρόνο, τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου. Ἔχει συνταχθεῖ σύμφωνα μέ τό ἀρχαῖο τυπικό, τοῦ α΄ αἰῶνος μ.Χ. Εἶναι ὡραία καί ἐπιβλητική. Σ' αὐτή λοιπόν τή θεία Λειτουργία οἱ λειτουργοί ἱερεῖς κοινωνοῦν χωριστά Σῶμα Κυρίου, χωριστά Αἷμα Κυρίου, ὅπως μέχρι καί τώρα. Ἔτσι μετελάμβαναν ἀρχικά ὅλοι οἱ πιστοί. Καθώς ὅμως περνοῦσαν τά χρόνια καί οἱ πιστοί γίνονταν περισσότεροι καί, ἀκόμη, στίς τάξεις τῶν Χριστιανῶν ἦταν πλέον καί μικρά παιδιά-νήπια καί ἡλικιωμένα ἀδύναμα πρόσωπα, γιά λόγους πρακτικούς καί γιά νά μή συμβεῖ κατά τή μετάδοση τῶν Τιμίων Δώρων κάποια ζημιά –πέσει δηλαδή κάποιος μαργαρίτης– καθιερώθηκε μετά πολλούς αἰῶνες, τόν 7ο μ.Χ. αἰώνα, ὁ σημερινός γνωστός τρόπος. Ὅμως κατά τή θεία Λειτουργία τοῦ Ἰακώβου, πού εἶναι ἡ ἀρχαιότερη καί θυμίζει πῶς γινόταν ἀρχικά ἡ θεία Λειτουργία, μεταλαμβάνουν χωριστά Σώματος, χωριστά Αἵματος Κυρίου οἱ ἱερεῖς –καί αὐτό τό βλέπουμε γιατί συνήθως ἡ θ. Λειτουργία τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου γίνεται ἔξω ἀπό τό Ἱερό, στό Νάρθηκα τοῦ Ναοῦ–, σέ κάποιους ὅμως Ναούς κοινωνοῦν αὐτή τή μέρα ἔτσι καί οἱ πιστοί.

✔ **Ἀγαπητό Περιοδικό**

εἴμαστε χρόνια συνδρομητές ἐγώ καί ἡ οἰκογένειά μου. Μέ ἀγάπη σᾶς στέλνω τό βιβλίο τοῦ ἀδελφοῦ μου μέ πολλά ποιήματα πού ἔγραψε στήν παιδική καί ἐφηβική του ἡλικία... κι ἐγώ σᾶς τά ἐμπιστεύομαι γιά τίς ἀνάγκες τοῦ Περιοδικοῦ.

Μέ ἐκτίμηση
Μαρία Ζ., Χίος

Εὐχαριστῶ πολύ γιά τήν πολύχρονη φιλία μας καί γιά τό βιβλίο μέ τά ποιήματα τοῦ ἀδελφοῦ σας πού μοῦ στείλατε. Ξεχώρισα ἐκεῖνο «Γιά τήν Ἑλλάδα» πού εἶναι γραμμένο ἀπό πραγματικά Ἕλληνα ἔφηβο.

«Ὅπου βρεθῶ περήφανα ἀκούω τ' ὄνομά σου
καί χαίρομαι πού 'μαι καί 'γώ ἕν' ἀπό τά παιδιά σου·
τή λεβεντιά σου σέβονται σ' ἀνατολή καί δύση,
γιατί ἔχεις πνεῦμα ἀθάνατο στόν κόσμο ὅλο δωρίσει.

Ἐδίδαξες τήν σύνεση, τήν τόλμη, τήν ἀνδρεία,
τό κάλλος, τόν ἀθλητισμό, τέχνες, φιλοσοφία·
ἐπρόβαλες τό στῆθος σου κόντρα σέ κάθε βία
καί πρῶτ' ἀπ' ὅλους τούς λαούς εἶχες δημοκρατία.

.....

Πιστεύω πώς καί τώρα πού βρίσκεται μέσα στήν κοινωνία μέ τό τόσο σημαντικό ρόλο του θά προβάλλει τίς μεγάλες ἀξίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί Χριστιανισμοῦ, πού δέν χάνουν ποτέ τήν ἀξία τους, ὅσο κι ἄν ἄλλοι λόγοι ἀνίεροι «ταπείνωσαν» τήν Πατρίδα μας.

✔ Εὐχαριστοῦμε πολύ, ***κ. Εὐ. Σημαντ.,*** γιά τό μήνυμά σας. Ἡ ἑορτή τῶν Χριστουγέννων πέρασε, χρονικά ὅμως μόνο. Γιατί ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι γεγονός μέ διαρκή ἰσχύ καί σημασία. Ἔτσι τό μήνυμά σας, μολονότι ἑτεροχρονικά δημοσιεύεται στό «Πρός τή Νίκη», ἔχει τή σπουδαιότητά του καί εὐχαρίστως τό παραθέτουμε: «Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος γιά νά κάνει τόν ἄνθρωπο Θεό. Ὅραμά μας πλέον γίνεται τό νά ἀποκτήσουμε θεϊκά χαρακτηριστικά, τό νά δώσουμε στή ζωή μας ἰδιώματα πού νά θυμίζουμε περισσότερο Θεό, παρά ἄνθρωπο». Πραγματικά, «Κάτι πρέπει ν' ἀλλάξει» πού σημείωνε καί τό «Πρός τή Νίκη» στήν πρώτη του σελίδα τό 2012.

✔ **Νέοι συνδρομητές:** • **Χίτζ. Φωτ.**, Ἀλεξανδρούπολη, ἀπό 1/11/2011 ἕως 1/11/2012. • **Καραγ. Ἄνν.**, Κορωπί Ἀττ. ἀπό 1/12/2011 ἕως 1/1/2013. • **Ζαφείρ. Νικόλ.**, Ἄσπρα Σπίτια, Νάξος, ἀπό 1/1/2012 ἕως 1/1/2013. • **Ἠλ. Ἀπόστ.**, Δολιανά Ἰωαννίνων, ἀπό 1/1/2012 ἕως 1/1/2013. • **Μουρ. Ἰωάν.**, Συνοικ. Γραβίτσια, Κόνιτσα, ἀπό 1/1/2012 ἕως 1/1/2013. • **Μαλ. Δαβ.**, Ἀθήνα 1/1/2012 ἕως 1/1/2014. • **Λυκοτρ. Ντορ.**, Παπάγος, Ἀττικῆς, 1/1/2012 ἕως 1/1/2013.

Πρός τή ΝΙΚΗ

Ἡ νυφούλα τοῦ Φλεβάρη

Φλεβάρης, φοβερός βοριάς
ἐξέσπασε καί ἄγρια καταιγίδα.
Πυκνός, βαρύς χιονιάς
ἐπλάκωσε κι ἀνατριχίλα.

Ὅλα φεύγουν φοβισμένα,
τά ζωάκια, τά πουλιά,
νά κρυφτοῦνε τά καημένα
σέ γωνιά μέ ζεστασιά.

Μιά νυφούλα μόνο τρέχει
μέσ' στόν ἄγριο τό βοριά.
Δέ φοβᾶται, δέν τή μέλει
καί χαμόγελα σκορπᾶ.

Πλούσια εἶσ' ἀπό στολίδια
ἄσπρα, ὄμορφα, μικρά.
Ἄμυαλη, τρελή παιδούλα
θά τά χάσεις ξαφνικά.

Βιάστηκες πολύ ν' ἀνθίσεις,
ὄμορφη μου μυγδαλιά,
μά ἐλπίδα θά σκορπίσεις
στή βαριά τή χειμωνιά.

Τηντιλίνα

...ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

- Ὁ χάρτης. Τό Ἀλφάβητο.
- Ἡ σιωπή, Τό δένδρο.

ΞΥΛΟΜΠΟΓΙΕΣ

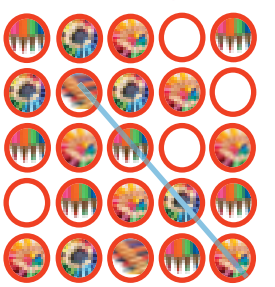

ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

ΑΛΗΘΕΙΑ
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΓΙΟΡΤΗ
ΣΥΜΒΟΥΛΗ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΧΑΡΤΟΝΙ

ΒΡΕΣ ΤΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

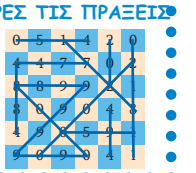

ΤΥΡΟΠΙΤΑ ΚΟΤΣΙΔΑ

Ὑλικά

- 1 φύλλο σφολιάτας
- ποικιλία κίτρινων τυριῶν τριμμένων

Ἐκτέλεση

1 Ἀνοίγουμε τό φύλλο τῆς σφολιάτας καί τό κόβουμε δεξιά καί ἀριστερά (ἀπό τή μακριά του πλευρά) σέ λοξά κομμάτια (περίπου 8).

2 Σκεπάζουμε τό κέντρο μέ ἀρκετά τριμμένα τυριά.

3 Διπλώνουμε πρός τά μέσα τήν ἐπάνω καί τήν κάτω πλευρά, ὥστε νά ἑνωθοῦν μεταξύ τους τά πρῶτα τρίγωνα τῆς κάθε πλευρᾶς.

4 Ἀρχίζουμε νά πλέκουμε δεξιά καί ἀριστερά μέ τίς πλαϊνές λουρίδες.

5 Ὅταν ὁλοκληρώσουμε τό πλέξιμο, τοποθετοῦμε τήν κοτσίδα σέ λαδωμένο ταψί.

6 καί τήν ψήνουμε σέ προθερμασμένο φοῦρνο στούς 200 βαθμούς μέχρι νά ροδίσει καλά ἡ σφολιάτα.

Σερβίρουμε ἀμέσως.

Καλή ἐπιτυχία

Κάτι ξεχωριστό μέσα στό 2012

Πρόσκληση-πρόκληση σέ ἐπικοινωνία

Τό «Πρός τή Νίκη»

δίνει τό λόγο στό λόγο σας...

Ἄν εἶσαι μαθητής - μαθήτρια Γυμνασίου - Λυκείου:

- ✓ Ὀνειρέψου καί φτιάξε ἕνα κόσμο μέσα σου καί γύρω σου.
- ✓ Σκέψου καί χάραξε γιά τή ζωή σου γραμμή αὐτοσυνειδησίας καί εὐθύνης.
- ✓ Σπάσε τόν κλοιό πού δημιουργοῦν τά σημερινά πρότυπα τῆς κοινωνίας.

Γράψε καί στεῖλε μας τίς δικές σου σκέψεις-ἀπαντήσεις στά τρία ἐρωτήματα ὡς μία ἑνότητα:

Στό σημερινό κόσμο

1. Τί ἀξίζει γιά σένα πιό πολύ;
2. Τί περισσότερο σέ κάνει νά λυπᾶσαι;
3. Καί τί ἐσύ μπορεῖς νά κάνεις;

Ὅροι συμμετοχῆς:

1) Συμμετοχή ἀτομική. 2) Ἕως μία σελίδα, μεγέθους Α4.
3) Προθεσμία ἀποστολῆς ἕως τέλους Μαρτίου 2012.
στή διεύθυνση τοῦ «Πρός τή Νίκη», Μαυρομιχάλη 32 10680, Ἀθήνα.

- Βραβεῖα συμμετοχῆς γιά κάθε συμμετοχή!
- Βραβεῖα διάκρισης γιά κάθε διάκριση...

e-mail: prostiniki@yahoo.gr

Μιά ὀμπρέλα ταξί

Φίλοι μου, γειά σας.

Γύρισα πρίν λίγο ἀπό τό Συνεργεῖο. Πῆγα νά δῶ μιά φίλη μου, τήν Πέλα Βροχέλα, τήν ὀμπρέλα τῆς Πηνελόπης. Εὐτυχῶς δέν εἶναι καί πάρα πολύ σοβαρά. Τρία μικρά κατάγματα ἔχει στά χαμηλά σιδεράκια της. Ὅσο γιά τή Μιχαέλα περιμένει πῶς καί πῶς νά τήν ξαναπάρει στά χέρια της καί νά ἀρχίσει τά πήγαινε ἔλα.

Θά σᾶς πῶ ὅμως τά γεγονότα μέ τή σειρά, ὅπως ἀκριβῶς ἔγιναν.

Ἦταν χειμωνιάτικο μεσημέρι καί σέ λίγο θά χτυποῦσε τό τελευταῖο καί πιό χαρούμενο κουδούνι γιά τό σχόλασμα. Ἡ Μιχαέλα, μαθήτρια τῆς Γ΄ Δημοτικοῦ, ἔριξε ἕνα βλέμμα ἔξω ἀπό τό τζάμι. Ὁ οὐρανός ἦταν κατάμαυρος.

— Σίγουρα θά βρέξει, ψιθύρισε στή διπλανή της.

— Ἴιιι, δέν ἔφερα ὀμπρέλα, εἶπε ἡ Ραφαέλα στενοχωρημένη.

— Ἔχω ἐγώ μαζί μου τήν Πέλα Βροχέλα, τήν καλύτερη ὀμπρέλα. Μή στενοχωριέσαι, θά σέ πάω ὥς τό σπίτι σου, ἀπάντησε ἡ Μιχαέλα γεμάτη χαρά.

— Μά ἐσύ μένεις ἀπό τήν κάτω πλευρά τῆς πλατείας.

— Μή σέ νοιάζει, θά προλάβουμε.

— Ἄχ, εἶσαι τόσο καλή.

Σέ λίγο φορτωμένες τίς βαριές σάκκες τους, πιασμένες ἀγκαζέ κάτω ἀπό τήν πολύχρωμη ὀμπρέλα καί προχωρώντας ἀργά ἀργά, προσέχοντας νά μή γλιστρήσουν διέσχιζαν οἱ δυό φίλες τό δρόμο μπροστά ἀπό τό σχολεῖο τους.

— Φτάσαμε! Δέν μπορεῖς νά πεῖς, εἶμαι τό καλύτερο ταξί.

— Σ' εὐχαριστῶ, Μιχαέλα, γειά σου καί νά προσέχεις στό δρόμο.

Κρατώντας σφιχτά τήν ὀμπρέλα κόντρα στό δυνατό ἀέρα, κατάφερε ἡ Μιχαέλα νά περάσει τόν κεντρικό δρόμο μέ τίς γεμάτες νερό λακκοῦβες καί νά φτάσει πάλι μπροστά στό σχολεῖο. Δυό δίδυμοι πιτσιρίκοι τῆς Α΄ στέκονταν ἀπελπισμένοι κάτω ἀπό ἕνα στέγαστρο στή σκάλα.

— Σταυράκη! Ὀδυσσέα! Ἐλᾶτε! Ἔχω ὀμπρέλα ταξί, φώναξε ἡ Μιχαέλα καί τούς πῆρε καί τούς δυό στό πρωτότυπο ταξί της.

Πιασμένοι κι οἱ τρεῖς χέρι χέρι περπάτησαν ὥς τό πάρκο μέ τίς μουριές. Οἱ τσάντες στήν πλάτη τους εἶχαν γίνει μούσκεμα, ἀλλά τά κεφαλάκια τους ἦταν ἀσφαλισμένα μέσα στό ταξί. Τούς παρέδωσε στή μαμά τους καί ξεκίνησε ἐπιτέλους γιά τό σπίτι της.

— Μπράβο, Πέλα Βροχέλα, εἶσαι σπουδαία, τραγουδοῦσε στό δρόμο καί... σάν νά τήν κατάλαβε ἡ ὀμπρέλα της, γιατί τά χρώματά της ἔγιναν, θαρρεῖς, πιό λαμπερά.

Χρειάστηκε νά ξαναπεράσει ἀπό τό δρόμο τοῦ Σχολείου, γιά νά κόψει δεξιά στό στενό. Στή στροφή ὅμως ἐπάνω, ἔμεινε κόκκαλο. Γούρλωσε τά μάτια της καί νόμισε ὅτι ἀνέβηκε τό αἷμα στό κεφάλι της.

— Αὐτό μοῦ ἔλειπε τώρα, ψιθύρισε θυμωμένη καί προσπάθησε νά τρέξει, ἀλλά φοβήθηκε, γιατί ὁ δρόμος γλιστροῦσε φοβερά.

— Μιχαέλα! Μιχαέλα! ἄκουσε πίσω της μιά γνώριμη ἀλλά τόσο ἀχώνευτη φωνή. Προσποιήθηκε ὅτι δέν ἄκουσε καί προχώρησε.

— Μιχαέλα! Μπορεῖς νά μέ πάρεις στήν ὀμπρέλα σου; ξαναρώτησε ἡ ἀχώνευτη φωνή.

— Δυστυχῶς βιάζομαι τρομερά, ἀπάντησε μέ παγερό ὕφος καί ξεκίνησε.

Περπατοῦσε μέ νευρικά βήματα καί παρ' ὅλο πού ὁ ἀέρα δυνάμωνε, ἡ Μιχαέλα αἰσθανόταν τά μάγουλά της νά καῖνε.

— Αὐτό μοῦ 'λειπε, νά βάλω στήν ὀμπρέλα ταξί τήν Ἀντιγόνη, πού μοῦ ἔσχισε τό τετράδιο χθές καί μέ πῆγε στό γραφεῖο προχθές καί μέ κορόϊδεψε καί πῆρε ὅλες τίς φίλες μου μέ τό μέρος της καί... Ὄχι, ὄχι καί ποτέ. Δέν τή θέλω γιά φίλη.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ δυνατός ἀέρας μιά γύριζε τήν ὀμπρέλα, μιά ἀνακάτωνε τά μαλλιά τῆς Μιχαέλας.

— Ὄχι καί ποτέ! μουρμούριζε.

— Ὅμως... σήμερα ἡ Ἀντιγόνη ἦταν ἄρρωστη στό σχολεῖο.

— Ποιός μίλησε! ρώτησε ἀπότομα τό κοριτσάκι.

— Ἐγώ, ἡ Πέλα Βροχέλα. Δέν ἔπρεπε νά ἀφήσεις τήν Ἀντιγόνη.

— Καί τί μέ νοιάζει, ἄν εἶναι ἄρρωστη. Ἄς ἔπαιρνε μαζί της ὀμπρέλα.

— Καί μένετε τόσο κοντά, συνέχισε ἡ Βροχέλα μέ κόπο, γιατί ὁ ἄγριος ἀέρας τή γύριζε συνεχῶς ἀνάποδα.

— Εἶναι κακιά καί δέ θά τή συγχωρήσω ποτέ, δήλωσε μέ πεῖσμα ἡ Μιχαέλα καί... ΜΠΛΟΥΜ... γλίστρησε στή λακκούβα.

Σηκώθηκε ἀπό τό πεζοδρόμιο μούσκεμα, μάζεψε τήν τσάντα της κι ἔψαξε τήν ὀμπρέλα της, τήν εἶδε σφηνωμένη σ' ἕνα παγκάκι.

— Μιχαέλα! Μιχαέλα! ἔλα μέσα γρήγορα! Χτύπησες; Μπαμπά, νά τήν πάρουμε στό αὐτοκίνητο.

Δυό δυνατά ἀνδρικά χέρια τήν ἔπιασαν καί τήν ἀνέβασαν στό ζεστό αὐτοκίνητο.

— Ἴιιι, ἡ Ἀντιγόνη κι ὁ πατέρας της, εἶπε αὐθόρμητα κι ἔγινε κατακόκκινη.

— Ἔμαθα ὅτι εἶσαι γενναῖο παιδί, ἔχεις καί ὀμπρέλα ταξί!

— Μόνο πού τώρα χάλασε, κλαψούρισε ἡ Μιχαέλα, πιό πολύ ἀπό τήν ντροπή της.

— Ἔ, θά τήν πᾶμε στό συνεργεῖο καί σέ δυό μέρες θά γίνει καλά! ἀστειεύτηκε ὁ ὀδηγός.

Ἡ Μιχαέλα, πού καθόταν δίπλα στήν Ἀντιγόνη, χωρίς νά γυρίσει τό κεφάλι της ἔστριψε τά μάτια της καί τῆς ἔριξε μιά λοξή λοξή ματιά. Ἡ Ἀντιγόνη κοίταζε μπροστά μέσα ἀπό τόν καθρέφτη τοῦ ὀδηγοῦ. Κάποια στιγμή τά βλέμματά τους συναντήθηκαν στό μικρό καθρεφτάκι πού ἦταν κρεμασμένο μπροστά στόν ὀδηγό. Τούς ἄρεσε αὐτό τό παιχνίδι. Σιγά σιγά ἄρχισαν νά χαμογελοῦν.

— Συγγνώμη, εἶπαν κι οἱ δυό αὐθόρμητα κι ἔδωσαν τά χέρια. Δίπλα τους ἡ Πέλα Βροχέλα ἔκλαιγε ἀπό συγκίνηση.

Σᾶς χαιρετῶ, μ' ἀγάπη,

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

ΥΓ.
Διῶξε πέρα μακριά κάθε λύπη, κατσουφιά. Ξέχνα ὅ,τι σοῦ 'χουν κάνει κι ἡ καρδούλα σου θά γειάνει.

ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

ΘΗΛΑΙΑΕ

ΦΗΣΟΑΠΤΑ

Προσπάθησε νά βρεῖς τίς λέξεις πού κρύβονται στά συννεφάκια ἀλλάζοντας τή σειρά τῶν γραμμάτων.

ΤΙΓΡΗΟ

ΛΥΣΟΥΒΜΗ

ΡΕΤΙΠΣΕΙΡ

ΟΤΑΧΡΙΝ

ΣΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ἔμπρός: Ἀμυγδαλιά. Ἐλπίδας μηνύματα
Πίσω: Πορεία στόν Ὄλυμπο.
(Ἀπό τήν περιβαλλοντική Ὁμάδα 1ου Λυκ. Λάρισας)

...ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Θάλασσα εἶναι, νερό δέν ἔχει·
βουνό εἶναι, χῶμα δέν ἔχει·
κάμπος εἶναι, χόρτα δέν ἔχει·
πόλη εἶναι, σπίτια δέν ἔχει.
τί εἶναι;

Ποιά τετρασύλλαβη λέξη ἔχει 17 σύμφωνα καί 7 φωνήεντα;

Ποιό πράγμα σπάζει μόλις τό ἀναφέρουμε;

Ἄνοιξη σ' εὐχαριστῶ,
καλοκαίρι σέ δροσίζω,
σέ τρέφω τό φθινόπωρο,
χειμώνα σέ ζεσταίνω.
τί εἶναι;

ΒΡΕΣ ΤΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Τά ἀποτελέσματα τῶν παρακάτω πράξεων βρίσκονται μέσα στόν πίνακα. Μπορεῖτε νά τά ἐντοπίσετε;

0	5	1	4	2	0
4	4	7	7	0	2
8	8	9	9	2	1
8	0	9	0	4	8
4	9	0	5	9	1
9	0	9	0	4	1

1. 909x11
2. 20x20x20
3. 44x(4x4)x11
4. 22x222
5. (11x22)+(12x21)
6. 3x3030
7. (1010/2)-303
8. (3x3x3)x(4x4x4)
9. ((83x2)x5)x5
10. ((5x5)x2)x39
11. 4994x2
12. 66000/3
13. 23624x5

ΞΥΛΟΜΠΟΓΙΕΣ

Βρές τή σειρά πού ὑπάρχει κάτω στό πράσινο κουτάκι, ψάχνοντας ὁριζόντια, κάθετα καί διαγώνια.

Καλή ἐπιτυχία!

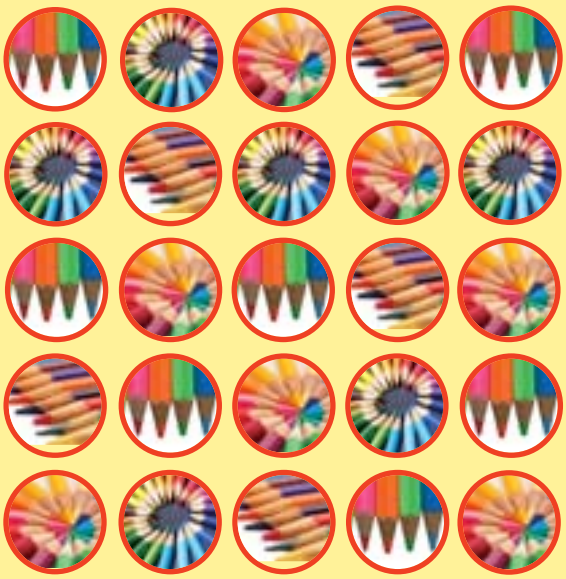

Μήν ξεχάσω!

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2012

Νά μήν ξεχάσω νά δείξω στή μητέρα μου πόσο πολύ τήν αγαπώ!

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
		01	02	03	04	05
06	07	08	09	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29				